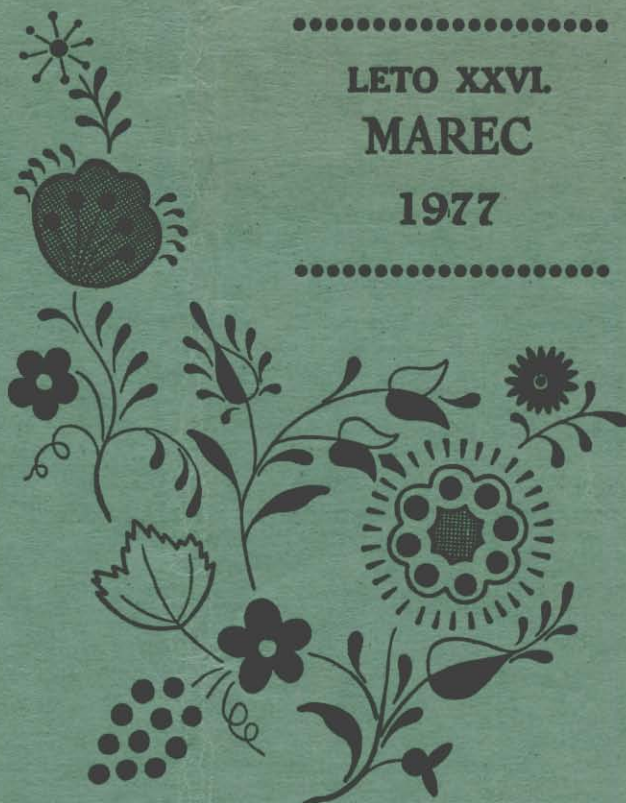

LETO XXVI.

MAREC

1977

MISLI

NAROČI IN BERI!

Pri MISLIH lahko naročite razne DOKUMENTARNE KNJIGE, ki so izšle v svobodnem svetu po revoluciji in zgovorno služijo za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945). Doma te prilike nimajo niti študentje. Pa je prav, da spoznamo dobo tudi iz svobodnih virov. Vse te knjige so prispevek objektivni slovenski zgodovini, ki bo nekoč napisana brez krivljenja resnice. Le taka zgodovina more biti pot k rešitvi in nadaljnemu zdravemu življenju našega naroda. Pa tudi osebno nam ne sme biti vseeno, ali smo o dogodkih pravilno poučeni, ali pa nosimo v sebi popolnoma napačno sliko. Z njo delamo hudo krivico mnogim, ki so pravočasno spoznali komunizem in za domovino žrtvovali vse, danes pa so podlo ožigosani kot sovražniki naroda. Zelo smo ozki, če iskreno ne iščemo resnice in se ji bojimo pogledati v obraz ter jo tudi sprejeti.

Večina dokumentarnih knjig je v naši zalogi pošla in čakam novih pošiljk. Na razpolago so TEHARJE (izjava priči o teharskih dogodkih 1945 — cena en dolar), REVOLUCIJA POD KRIMOM (dogodke opisujejo pokojni izžanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavc in dr. Filip Žakelj — cena \$2.50), nedavno pa je končno dospela nova pošiljka BELE KNJIGE. (Izdana v ZDA prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje nad 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrtnencev iz Vetrinja). Cena knjige z dodatkom novih imen po prvi izdaji je \$6.—.

CELOVSKE MOHORJEVE KNJIGE ZA LETO 1977 so v Melbourne dospele že pred božičem, v Sydney pa morajo vsaki čas, če že niso. Cena vseh štirih lepih in zanimivih knjig je sedem dolarjev in ne osem, kot smo objavili v MISLIH. Če naročite po pošti, v tej vsoti poština ni vključena.

Vsaj za Melbourne velja: Pohitite, ker jih od skoraj 200 primerkov celotne zbirke ni ravno veliko ostalo!

GOROŠKE MOHORJEVE žal še niso dospele. Upajmo, da so vsaj že na poti . . .

OČE UBOGIH — Vincencij Pavelski (Življenjepisna povest o svetniku je napisal znani pisatelj Wilhelm Hünermann). Cena vezani knjigi \$3.50, nevezani \$2.50.

DESETI BRAT, znano delo Josipa Jurčiča. Cena \$1.80.

LJUBEZEN PO PISMIH je napisal znani planinec v Argentini, Vojko Arko. Cena \$3.—.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov brez poštine je \$7.—.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA (Pisatelj Franc Sodja CM lepo osvetli starost). Cena \$2.— in \$3.— (v platno vezana).

BUTARA (zbirka novel in črtic Franceta Kunstlja) — cena \$3.00.

LJUDJE IZ OLANICE (Prekmurke črtice Franka Bukviča) — cena \$3.00.

NAŠE ŽIVLJENJE (Vzgojna knjiga dr. Rudolfa Hanzeliča) — Cena \$4.— (v platno vezana).

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? — (Vital Vider) — cena \$1.00.

KO SE POROČATA — LJUBEZEN IN SEKS (Dr. Štefan Steiner) — cena \$1.50.

SKRIVNOST VERE — cena \$1.00.

TRPLJENJE KRISTUSOVO UTRDI ME — cena \$1.50.

*

V zalogi imamo tudi stenski sliki MARJE POMAGAJ in pa SVETOGORSKE MATERE BOŽJE v barvah. Cena vsake je s poštino vred dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenskega doma.

MISLI (THOUGHTS) — INFORMATIVNI MESEČNIK

ZA VERSKO IN KULTURNO ŽIVLJENJE SLOVENCEV V AVSTRALIJI
USTANOVLJEN LETO 1952 — Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja: Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 A'Beckett Street, KEW, Victoria, 3101 — Tel.: 86 7787

Naslov MISLI: P.O. Box 197, KEW, Victoria, 3101

Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00 se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$6.00, letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska: Polyprint Pty. Ltd., 7a Railway Place, Richmond, Victoria, 3121

NOVO ŽIVLJENJE

NAJ SMO skozi leto še tako zaspani kristjani, velika noč nas zopet dvigne. A kaj pomaga, če nam dajo prazniki nekaj lepih misli in čustev, če nas pritegnejo k veličastnim cerkvenim obredom in sedemo doma okrog mize k "velikonočnemu žegnu" — ko minejo prazniki, pa smo zopet stari zaspanci . . .

Apostol Pavel je zapisal svojim rimskim vernikom, naj bi, "kakor je Kristus vstal od mrtvih s slavo Očetovo, tudi mi zaživeli novo življenje" (Rim 6,5). Pavel je bil trezen mož, poznal je življenje in ljudi okrog sebe. Nikdar ni zagovarjal sanjarstva, tudi ni nikoli govoril o idealizmu, ki ne odgovarja resničnosti. Vedel pa je, da je kristjanu "novo življenje" možno, ako ga ustvarja "iz slave Očetove" in na temelju Kristusovega vstajenja.

Ako se sramuješ verovati —

ako se ne meniš za božjo milost —

ako se zanašaš samo na ljudi, na sebe in svoje prijatelje, in se zdiš sam sebi previsok, da bi pokleknil pred Boga —

ako se umikaš Kristusu in njegovi Cerkvi, v kateri deluje —

ako računaš samo na svoje človeške izkušnje in zmožnosti —

ako nosiš v glavi samo denar in dobiček in skrbi in načrte —

. . . potem ni mogoče govoriti s teboj o novem življenju. Kajti to, kar se mora upodobiti v tebi, mora biti rojeno iz Boga.

Če me vprašaš, kaj naj si predstavljaš pod tem "novim življenjem", te že zdaj prosim: nikar ne računaj na čudeže in posebna znamenja, ali na popolno spreobrnjenje samega sebe. Ne, prav v vsem moraš ostati "človek", kakor doslej. Toda poleg tvoje človečnosti se mora v tebi razviti drugo, višje življenje.

Morda se neumno smeješ. A poglej si vsaj enkrat Kristusa v Njegovi zemeljski, človeški podobi! V vsem nam je bil enak, razen v grehu. Vidimo ga s solzami, z veseljem, s prijatelji, s sovražniki . . . v vseh različnih slikah človeškega življenja. Toda ta njegova človečnost je že vsebovala novo življenje, o katerem govoriva. In prav to ga je delalo drugačnega, kakor so bili drugi in kakor smo mi.

Ako te ljudje spoštujejo, te čast omamlja — On ni iskal svoje časti, ampak Očetovo.

Če si sam in zapuščen, se te polašča obup — Njemu so bile najlepše ure, ko je mogel biti sam z Očetom.

Ako te ljudje ne razumejo, ako tvoje dobre besede takoj ne povrnejo z obrestmi, si slabe volje in se zakoplješ vase — On pa je dajal in dajal, sejal in sejal, ne da bi zahteval zahvalo.

Ako te življenje biča, tare, s trnjem krona in križa, se upiraš na vse mogoče načine — On je nosil svoj križ voljno za druge. Tudi zate.

Misli, Marec 1977

L. 26 — MAREC 1977 — ŠT. 3

VSEBINA:

Novo življenje

— Urednik — stran 65

Polnost. Prošnja (pesmi)

— Karel Mauser — stran 66

Legenda o Kristusovi suknji

— I. Cankar — stran 67

Krist je vstal

— M. — stran 68

Selskega župnika velika noč

— F. S. Finžgar — stran 69

Karel Mauser se je poslovil

— stran 72

Pilat — Po Merežkov-

skem J. Š. — stran 74

Marsikaj skupnega . . .

— K.K. — stran 75

Podbrezje

— Joža Maček — stran 76

P. Bazilij tipka . . . — stran 77

Spet je leto za nami . . .

— F. Anžinova — stran 79

V času obiskanja . . . — stran 80

Izpod sydneyjskih stolpov

— P. Valerijan — stran 82

Pota božja (povest-nadaljevanje)

— Srečko Selivec — stran 84

Nekaj misli Karla Mauserja

— stran 84

Naše nabirke

— stran 86

Izpod Triglava

— stran 88

Z vseh vetrov

— stran 90

Kotiček naših malih — stran 92

Križem avstralske Slovenije

— stran 93

* * *

KAR je duhovno lepo, nikdar ne umrje: vedno očara, vedno priklepa nase. In to potrebujemo vsi — mi in vi. Priklenjenost na jezik, na domačo besedo, na domačo pesem, na slovensko molitev, na prijaznost, preprostost in iskrenost. Kadar molimo, ne molimo le kot posamezniki za posameznika, prijatelj za prijatelja! Molimo kot skupnost! Ne le za ohranitev materialnih dobrin, bolj za ohranitev duhovnih. Za ohranitev domače besede, ki silo trpi, za trden značaj in za voljo in pogum, da bi upali ta značaj vedno pokazati. Ni so materialne dobrine, ki ohranjajo narod — duhovne dobrine so tiste, ki vežejo na široko in globoko. To so vezi, ki prinašajo blag občutek, da smo drug drugemu potrebni.

KAREL MAUSER

* * *

V Slovenijo je prišla velika noč . . .

Tebe najdejo ljudje danes zagrenjenega, jutri veselo razpoloženega, pojutrišnjem nedostopnega . . . — On pa je bil vedno isti in je živel le za druge. Od njega je vsakdo odhajal osrečen, pokrepčan, razveseljen, umirjen . . .

Povsod človek kakor mi — in vendar drugačen. Skrivnost novega življenja! — — —

Ali veruješ v vstalega Zveličarja? Vsaj malo še, da se ob letošnjih praznikih ta brleča lučka znova razplamti in zažari v novem sijaju? Potem veruj, da nas hoče vstati Kristus dvigniti k novemu, božjemu življenju, ki je polno toplote in veselja. Pokopavati se v svojih skrbeh in poslih, s svojih malih željah in potrebah, v svojem prijateljstvu ali v denarju . . . ni vredno človeka, zaradi katerega je šel Jezus v smrt in je zaradi njega vstal iz groba. Novo življenje je vse lepše: božja vsemogočnost mu je za varstvo, boja zvestoba je njegova obramba, božja dobrotja njegova moč, božja ljubezen sonce na poti.

Vstani s Kristusom to veliko noč, brat moj!

Urednik

POLNOST

V večernji zarji
je zrelo klasje goreče jezero.

Stojim na robu
— goreč steber,
ščeбет ptičev
je prasketanje goreče ravnine.

Čakam na molk,
da se razsujem kakor pepel.
Kako sladko je padanje rosnih kapelj
na razžgano polnost!

PROŠNJA

Čakam na večer,
ko bom čisto sam.
Zadnja ura bo stala na vratih,
v njenih rokah milost in odpuščanje.
V zarjo, ki me zalije,
ko se odpro vrata,
bom omočil palec za zadnji križ.

Ne pokrijte mi oči s kovanci,
pokrijte mi jih s telohi.

KAREL MAUSER

Misli, Marec 1977

LEGENDA O

KRISTUSOVI SUKNJI

IVAN
CANKAR

Ko je Kristus umrl, so vadljali pod križem za njegovo suknjo. Dobil pa je vadjlo Markus iz Panonije.

Kristusova suknja je bila šita iz grobega, rdečega sukna, rezana vsa iz enega kosa. Šivala jo je Marija sama, ko je bilo Kristusu sedem let. Na rdečo suknjo so padale njene rdeče solze, ko je mislila na sinovo trpljenje in na smrt... Kristus je oblekel suknjo in je ni slekel petindvajset let. Kakor je rastel, tako je rastla suknja čudežno z njim. Nosil jo je, ko je tolažil žalostne, odpuščal grešnikom, lečil bolnike, obujal mrtve. Tudi jo je nosil, ko je jokal krvave solze na Olgski gori in ko je nastopil pot na Golgoto.

Markus iz Panonije si je ogrnil Kristusovo suknjo, da bi se razkazal pred vojščaki. Ali komaj jo je ogrnil, ga je zbolelo srce in njegove oči so izpregledale. Odpasal si je meč... in je šel, kamor ga je gnalo spoznanje.

Videl je krivico, ki je prej ni videl: videl je, da so deležni trpljenja in križa tisti, ki lajšajo trpljenje trudnim in nosijo križ omahujočim; in videl je, da bo **njih plačilo večno in nezaslišano veselje**; in nazadnje je videl kraljestvo pravice in blagoslova božjega.

Tako je romal od kraja do kraja, od dežele do dežele in njegova beseda je bila evangelij. Ubogim je prinesel bogastvo, bolnim zdravje, potrjim radost. Razodel je malodušnim: vsa krivica je v vaših srcih: očistite srca — kje je krivica? ...

Ubog in truden je umrl.

Ko so ga pokopali, so se spogledali in so rekli: "Komu njegovo premoženje?" Njegovo premoženje pa je bila Kristusova suknja.

Dolgo so govorili in barantali, naposled pa so uganili: "Razrežimo to rdečo suknjo, pa si vzemimo vsak svoj kos, kolikor nas je. Ti si mu dal kruha, jaz kozarec vode, ti slamo za noč, ti si ga pokopal: vsem je dolžan, naj plača vsem". In tako so storili. Na devet kosov so razrezali Kristusovo suknjo, in poveljčala je suknja devet spoznavalcev. Zakaj ostale so na suknji Marijine solze in ostala je Kristusova kri.

Komaj se je grešnik dotaknil rdeče suknje, je izpregledal in spoznal: greh je v krivici, krivica pa je v mojem srcu. In ob tisti uri je okusil sladkost trpljenja: kakor rodovitna njiva je trpljenje, ves blagor raste iz njega. Razodeto je bilo, visoko povišano na Golgoti pred vsega sveta očmi: **le trpljenje samo bo premagalo trpljenje. Trpi, da ne boš trpel, umri, da boš živel!**

Šli so v svet, dediči Jezusove suknje... Trpeli so in so umrli v trpljenju in sladkosti. Njih bogastvo pa je ostalo in na stotine je bilo dedičev. Razšli so se, razbegli so se na vse strani prostrane zemlje: vsi bogati dediči, lastniki Kristusove suknje. Z njimi je šel evangelij o trpljenju in o zmagovalnem poveljanju iz trpljenja. In kakor so trpeli in kakor so umirali v trpljenju: njih dedičev je bilo na tisoče, bilo jih je na milijone. Ni bilo gore tako visoke, ne doline tako globoke, da bi ne čula njih glasu...

Brate, čemu jokaš? Raduj se in vrisvaj v radosti: — Tudi ti nosiš Kristusovo suknjo, kakor jo nosim jaz in silni milijoni trpečih. Pa pride čas, ko se bo razodelo vse do konca: da naše trpljenje ni bilo izlito kakor voda v pesek, temveč, da nam je pognojilo, zalilo in hranilo večno poveljanje; ko se bo razodelo, da je vsaka naša solza osušila tisoče drugih; in ko se bo navsezadnje preslavno razodelo, da smo mi vsi, ki smo trpeli zaradi pravice, nosili rdečo Kristusovo suknjo.

Kratka zgodba, napisana v silni moči Cankarjevega peresa, pa tako bogate in tolažilne vsebine za nas vse. Res samo legenda, a globoke misli, ki jih je Cankar položil vanjo, niso legendarne. Resnične so, kot je resnično Kristusovo trpljenje in vstajenje: živo nam predstavijo vso veličino velikonočne skrivnosti. Brez velikega petka ni velike nedelje — brez trpljenja ni poveljanja ...

TRETJI DAN, dan zmagoslavja...

Komaj se je zdanilo in biserna rosa se je svetlikala po travi.

Pobožne žene so se zarana odpravile h grobu, da bi mazilile Jezusovo truplo. Prestrašene so našle prazen grob in angela, ki jih je nagovoril: "Ne bojte se! Vstal je, ni Ga tukaj..." V strahu in veselju so odhitele od praznega groba, da bi naznanile apostolom, kaj so videle. Še vedno so dvomile.

Na vrtu je ostala le Marija Magdalena. Ni se mogla ločiti od kraja, kjer je bil Jezus pokopan. "Vzeli so mi mojega Gospoda in ne vem, kam so ga položili." Njena ranjena ljubezen se ne more utolažiti. Hrepeni po Jezusu, vsaj mrtvem bi rada izkazala

vdano ljubezen, ona, ki ji je bilo veliko odpuščeno, ker je veliko ljubila.

Jokajoč je blodila po vrtu. Tam je neki mož, vrtnar. Mogoče on ve kaj o Jezusovem truplu.

Vsa solzna se približa vrtnarju. "Žena, kaj jokaš, koga iščeš?" Ni Ga spoznala. Kaže proti praznemu grobu in vpraša: "Če si ga ti odnesel, povej, kam si ga položil, da Ga bom jaz vzela..."

Tedaj jo pokliče: "Marija!"

Ta glas ji je znan, zdrzne se. Saj to je glas njenega Gospoda. Obrne k njemu svoj objokani obraz in Ga spozna: "Učenik!..."

V izbruhu svoje radosti in ljubezni mu pade k nogam, jih objema in poljublja. Kakor nekoč, le da jih sedaj v veselju obliva s solzami...

+

Odhajaš? Postoj še, ne hodi proč! Vzemi s seboj še tale šopek spominov!

Tako veselo razburjenje je kipelo v naših otroških srcih, ko smo na cvetno nedeljo nesli butarice v cerkev. Grenko je dehtelo po prvem pomladnem zelenju, bršljanu, pušpanu, cvetočem drenu in rumenih mačicah. Pisani trakovi so šušljali v vetru. Tu in tam se je zablistalo jabolko ali pa — o čudo in bogastvo! — rumena pomaranča. Se še spominjaš? Butarico so nam povezali z navadnim trakom in tisti trak je bil moj skrivnostni ponos.

Na veliki četrtek, veš, so pri slovesni maši zvonili vsi zvonovi, potem so utihnili in odšli v Rim.

"Mama, kako pa gredo zvonovi v Rim?"

"Oh, to se samo tako reče. V spomin, da je na veliki četrtek Kristus začel trpeti, zvonovi do velike sobote ne zvone. Ljudski pregovor je, da gredo v Rim."

Oglasila se je raglja. Tudi otroci smo imeli raglje. Vrtili smo jih in ropotali, da je šlo skozi ušesa. Tiste moje lesene raglje, podedovane še od strica, se tako dobro spominjam.

Na veliki petek smo šli poljubit Bogca. S spoštovanjem in kleče smo se približali razpeli ter poljubili božje rane. Potem smo šli molit pred božji grob. Tako prečudno tesno mi je bilo vedno ob pogledu na krivogledne vojake, ki so ga stražili.

Monštranca z Najsvetejšim je bila prekrita s tančico, ki se je v luči sveč vsa lesketala. Po preprogi so bili postavljeni lončki s pomladanskim cvetjem.

Z otroško pobožnostjo sem skušala moliti, oči pa so mi vedno uhajale k mrkim figuram vojakov ob strani.

Veliko soboto smo že preživeli v pričakovanju praznika.

Blagoslovljeni ogenj so fantje z vikom in krikom prenašali na posušenih gobah, da so gospodinje z njim zakurile na ognjiščih.

Pripravljanje žegna. Zadehtelo je po pečenem kolaču, gnjati in hrenu, pirhi so se rdečili v pletenem

peharju. V pisanih jerbasih, ki so bili prekriti z vezanim prtičem, so dekleta prinesla jedila k blagoslovu. In potem: tekmovalje deklet, katera bo prej prinesla žegen domov. Za dekle, ki je bilo prvo, je bila to velika čast.

Vstajenska procesija v pomladnem jutru je bila kakor zmagovalni pohod vstalega Zveličarja. Bandere so vihrale v vetru. Zvonovi so slovesno pritrkavali. Veselite se, aleluja, Gospod je res vstal, je odmevalo v naravi.

Velikonočni žegen, meso in kolač, pirhi, hren, in pelin. Igre s pirhi. Dekleta so fantom podarila rdeče pirhe v znak ljubezni.

+

Odmaknjeni v prostoru in času.

Še nam zelenijo butarice. Veselimo se kolača, drhtimo ob rdečih pirhih, še nam je bridko ob hrenu in

pelinu, še prižigamo ogenj na naših slovenskih ognjiščih. Leto za letom smo polni spominov.

Še ohranjamo svojo slovensko bit.

+

Tukaj in sedaj.

Kakor apostoli smo, prestrašeni, kaj bo z nami. Dvomimo, pričakujemo dokazov, kakor neverni Tomaž. Ni zmagovalnega poguma v nas. Bojimo se in zapiramo se sami vase.

Z Marijo Magdaleno blodimo in plakamo ter iščemo. Pred nami stoji, pa Ga ne spoznamo. Naj nam ne zmanjka Marijine zveste, vdane ljubezni, njene vztrajnosti pri iskanju. Morda bomo le spoznali Njegov glas, ki nas kliče.

+

Postoj še malo! Želela sem ti takole voščiti:

Naša vera ni prazna, ker je Gospod res vstal, aleluja! M.

Selskega župnika velika noč

NA RAZPOTJU vrhu hriba je obstal. Snel je klobuk, segel po ruti in si otrl potno čelo. Njegovo oko se je ozrlo na revnega bogca, ki je visel na trhljem križu pod cvetočim drenom. Za trnovo krono mu je nekdo vtaknil belega teloha in zvončkov.

"Hvaljen . . . na veke . . . !"

Po leščevju in gabrih je šumel gorek veter. Na leskovih mladikah so pozvnanje mačice v rahli sapi, rumenkasti prah se je kadil iz njih in izginjal v svežem zraku. Krog in krog je cvetela vresa, zvončkali so zvončki, šopki trobentic so trobili pomladni pozdrav. Samotne čebele so nabirale med na cvetju. Tam na nasprotnem gorskem pobočju so se še belili kosi snega iz jarkov, kakor bi se pasla raztresena čreda ovac.

Župnik se je pokrtil, odpel suknjo in užival slaj prvih pomladnih sap. V njegovem licu se je prebudila radost, iz oči se mu je zasvetilo kakor veselo jutro. Hitro se je okrenil in zavil po suhi stezi proti vasi. Čudovito lahka se mu je zdela noga; klanca ni občutil. Nad poljem je žvrgolel škrljanec, na levi v pritlikavem gabrovju je zaukal pastirec. V rjavem grmovju so se zasvetili trije beli kožuhi ovac.

Župnika je prevzela pomladna radost; vzravnal je hrbet, zamahnil s klobukom pastircu v pozdrav. S sivimi lasmi so se poigrali vetrovi. Pri družnici je veselo zaklenkalo.

Tedaj se je pa župnik nenadoma ustavil — toda samo za trenutek. Poslej je šla njegova noga trudna, zamišljena preko razorane njive.

Klenka, je pomislil. In kaj dni je tega, ko sem šel tod in ni klenkalo; pastirec ni ukal, škrljanca ni bilo pod nebom in cvetje se ni grelo na soncu. Danes pa sem otročje vesel, da bi zavriskal kakor pastirec. Tedaj sem bil zamišljen in nisem vedel, ali nosim v srcu žalost ali sramoto, občudovanje ali veselje. Vse, vse to je bilo takrat v mojem srcu, ko sem se vračal od bolnikov, katerim sem nesel velikonočno Jagnje v tolažbo in oporo.

Župnik se je ozrl na desno, kjer so na brdu visele lesene kočice s sivimi slamnatimi strehami. Njegove misli so šle skozi vegaste podboje v revno izbo.

Pridite vsi, postojte in pogledjte!

V sobici ste. Razprostrite roke, da jo objamete in pritisnete z vso snažno revščino vred na prsi. Tam v kotičku je našlo prostor srce stare matere.

Nad njenim revnim ležiščem visi bridka martra. Ni napisa pod njo in ne nad njo. Še tablico nad kronano glavo so razdejali črvi. In vendar je po vsej steni razlit sijaj večnega napisa nad življenjem. Kralj! Kralj, ker se je odpovedal, kralj, ker je bil lačen in je tisoče nasičal, kralj, ker je tolažil, ko je bil zasramovan, kralj, ker ni ničesar vzel — vse pa dal — srčno kri do poslednje srage . . .

In ob tej revni steni — dolga razpoka se širi od stropa do tal — ždi grobek pepela. Nobene moči — vse mišice so trhle, nobene lepote — življenje je izsesalo život in zgubalo polt. Ali v tem pepelu se svetita dve žareči lučki. Srce je kanglica, do roba še napolnjena z netivom, in plamenčki gorijo v očeh — lučki sredi pepela. Nad temi očmi pa žari odsev izpod razpela. Kraljica! Kraljica, ker je bilo njeno življenje večna odpoved, kraljica, ker je bila lačna, pa je nasičala, kraljica, ker je tolažila, ko so hodili oholo mimo nje in zmajevali z glavami nad njo — siroto, kraljica, ker je bilo njeno srce vrelec, katerega ne posuši vročina življenja. Sežgala je vročina zeleno trato okrog studenca, posušilo se je drevje v bregu nad njim — studenček pa žubori . . .

Postojte in pogledjte!

Vnuček — življenje njenega življenja — je odšel skakljajoč iz izbe. Za njim je odšlo oko stare matere. Ozrla se je skozi okno. Po dvorišču se vrti, starkino lice kipi v radosti . . . Vzklík — jok! Trn si je zadrl v boso nogo razposajeni vnuček. Zabolelo je bolj starko kakor njega. S suho roko seže po skorji belega kruha, ki ga je prinesla snaha . . . Z velikim spoštovanjem ga je jedla, počasi — še te drobtine z odpovedjo! In sedaj! Na, Videk, vzemi — revček . . .

Postojte in pogledjte!

Za mizo sedi sin — gospodar. Na žuljavo roko naslanja glavo. Računa. Iz kota ga božata dva plamenčka starkinih oči. Natanko vidi njegov križev pot po rjavi grudi. Vse mu je dala. Življenje in za življenjem sama sebe, da ji ni ostalo drugega kakor kotiček pod bridko martro in srce, polno ljubezni. In vendar je njegova pot takisto strma kakor njena. Niti enega klanca mu ni znižala, ne enega kamna mu ni izruvala, ob katerem bi se ne ranila tudi sinova noga.

Potрпи, Janez!

Hudo je, mati; za vas . . .

Ni treba zame, sin! Ni treba! Kar bo ostalo — zadostuje. Vem, da mi hočeš dobro, vem. In če ni — potrpi!

*

Poglejte in postojte! — — —

Pred selskim župnikom je pogledala izza drevja prva kočja v vasi. Kakor bi se prebudil.

O, vredno je življenje odpovedi, ker imaš dolžnost in pravico, da stopiš v tako izbo z Bogom na prsih. In če je tvoj križ težak, da bi se sklonil do zemlje, ob tem ležišču ga boš objel in se zravnal. Če je v tvoji duši mrak, v teh očeh boš dobil luč, ki sije samo še s križa; in če misliš, da je tvoje upanje leglo v grob, ob takem srcu bo zapraznovalo Veliko noč . . .

Iz krone, s katero je bilo ovito župnikovo srce, je pognalo veselo cvetje preteklosti, kakor povešti, katero je bral kot otrok s tiho grozo. Prišlo je nadenj sredi zime, zaječal je kakor gruda v plazovih in snegovih, tesneje se je stisnila trnova krona krog njegovega srca. Takrat je pobledelo njegovo lice, roke so prijele črni plašč na vzburkanih prsih — kakor Anton Puščavnik, ki ga je pričaral čopič Domenika Morellija na platno. Takrat je bil preslab za odpoved. Kakor rože na vrtu pod oknom, zagrnjene z debelim snegom — je bolešno zaječal . . . In slišali so to ječanje nadjudje. Zaigral jim je okrog ustnic pomilovalen smeh, namrščili so obrvi in pomislili na greh, ki ga je v tem trenutku storil zapuščeni selski župnik.

Njih ustnice so slovkovali ostro obsodbo nad njim in nad njegovim grehom.

Slišal jih je župnik, pa njegove duše ni objela žalost. Govorili so tisti, ki niso nikdar pili iz keliha odpovedi. Njih hrepenenje je hodilo izvoženo široko cesto, njih misli se niso nikoli spotaknile ob kamen, njihova pot se ni vila po strmini proti Kalvariji. Zato so namrščili obrvi, ko je nekdo zaječal, zato so slovkovali ostre sodbe, ker niso razumeli . . .

Selski župnik se je nasmehnil, kakor bi s krono, s katero mu je bilo ovito srce, pognale rože na njegovo lice.

Niso razumeli . . .

In kakor niso razumeli bolečine, ne razumejo veselja. Zakaj njihov kelih ni grenak in ni sla-

dak. Omledna je ta pijača življenja; ognjena duša jo okusi, pa jo izpljune, da ne bi mlačna kaluža oskrunila ognja v srcu.

Župnikovo uho je vnovič začulo veselo pesem zvonov. Iz za hiš so se posvetili pisani jerbasi, kipeči, pregrnjeni z rdečimi prti. Dekleta so hitela v cerkvico.

Ko je župnik poblagoslovil, ko je zadišalo kadilo, se je ozrl na množico, ki je klečala ob velikonočnih jagnjetih. Mladost na licih, svečani praznik na čelih in v očeh vera, v udih moč in sila.

Drobtino boljšega kruha si je pritrvalo od ust to ljudstvo, da sede na dan Vstajenja k pogrnjeni mizi in z velikim spoštovanjem, polnim hvaležnosti, praznuje veliki dan.

Razkadir se je oblak kadila, po cerkvi je zašumelo, po klancu so odhiteli pisani jerbasi, se razkropili po brdih in se skrili za ovinki.

Župniku so cvetele na licih rože radosti, njegova roka se je dvigala, blagoslavljač to ljudstvo.

V mraku je zavihralo bandero, zasvetile so se lučke. Velikonočni spev je zadonel preko njiv in travnikov. V sredi spreveda je šepetal župnik vdano malitev Zveličaju pred skromni tron:

Ne zapusti jih, sirot, Predobri! Dežuj blagoslov z neba na moje revno delo! Če bom ob koncu življenja spoznal, da sem le za ped dvignil težko skalo, bom vesel zatisnil oči in rekel: Delo sem dokončal, aleluja . . .

FRANC SALEŠKI FINŽGAR

M. Gaspari: Procesija Vstajenja

OBILICO MILOSTI VSTALEGA ZVELIČARJA
ŽELITA VSEM SOTRUDNIKOM, DOBROTNIKOM, NAROČNIKOM IN BRALCEM
UREDNIŠTVO IN UPRAVA "MISLI"

KAREL MAUSER

se je poslovil

PROŠNJA ZA V DANOST:

O Bog,
vrzi v žerjavico mojih stisk
kadiło svoje milosti,
da bom v dišeč pepel
izgorelih ničevosti
odložil še zadnja hrepenenja;
kaplje s pušpanove vejice
naj jih upokoje
za zadnjo pot. . .

KAREL MAUSER

ZAMISLIL sem se, ko sem bral te Mauserjeve vrstice v argentinskem "Duhovnem življenju": v tisku so morale biti prav nekako tiste dni, ko je Karel vdano odlagal zadnja tostranska hrepenenja in se potopil v morje božje Ljubezni za vedno. Izvršil je svoje veliko poslanstvo med nami izseljenci. Njegova mogočno plameneča bakla je ugasnila, a prepričan sem, da je s svojo živo in pisano besedo prižgal sto in sto kresov, ki bodo goreli dalje. V njih bo ostal med nami, saj je nemogoče, da bi njegov zgled kristjana in Slovenca ostal brez sadu.

Dne 21. januarja letos ob sedmih zvečer je za vedno zastalo srce, ki je vse življenje bilo v globoki veri v Boga ter iskreni ljubezni do slovenstva. V Mount Sinai Hospitalu v Clevelandu, ZDA, je izdihnil KAREL MAUSER, eden največjih in neutrudnih kulturnih delavcev med slovenskimi izseljenci, gotovo pa največji slovenski pisatelj v zdomstvu. Pred dvema letoma se je zgrudil sredi clevelandske ulice: srce je odpovedalo in komaj so Karlu takrat rešili življenje. Zdaj je bila zdravniška ugotovitev: edino operacija srca mu lahko podaljša življenje. Dne 18. januarja je bil na

operacijski mizi skoro ves dan. Zdravniki so že doma la obupali, ker srce kar ni hotelo poprijeti. S posebno pripravo so mu pomagali k bitju, upanje za Karla je rastlo — ko so odstranili pripravo, pa se je podrlo. Slovenski izseljenci smo izgubili svojega velikega brata, ki se je toliko let neumorno žrtvoval za skupnost, ki nas je bodril s svojim načelnim zgledom in svojo domačo besedo, ki nam je kazal pot skozi temo našega časa.

Mauser je bil eden največjih idealistov slovenske emigracije, pravi tlačan narodu in umetnosti. V ta namen za svoje delo in pisanje nikdar ni sprejel plačila. Tudi za čast mu ni šlo, a užival je globoko spoštovanje pri vseh, ki smo ga poznali. Bil je kremenit značaj, mož načel in neustrašen oznanjevalec resnice. Ni bil le pisatelj, bil je tudi govornik, organizator, kritik, poročevalec — vedno in povsod kulturni predstavnik vseh Slovencev v zdomstvu, ne le v Severni Ameriki. Bil je v osebi kulturnika povezava med našim zamejstvom in zdomstvom, dveh delov naroda, ki naj ohranja svoje življenje izven meja matične domovine prav s tem, da kulturno ustvarja.

Marsikaj Mauserjevih misli smo že objavili v našem mesečniku in v decembru smo končali njegovo povest Večna vez — tudi nam je njegova klana beseda prirastla k srcu in nam dajala moči. Marsikomu izmed nas je poznana ta ali ona njegova knjiga — lepo število jih je. Tudi v Avstraliji so mnogi brali njegovo najboljšo delo v treh delih: Ljudje pod bičem. V njem je živo in iskreno opisal dobo med revolucijo in po njej: v zgodbo je vpletel dogodke, ki jih je sam doživljal — težko odložiš knjigo predno prideš do zadnje strani. Poleg objave v dveh revijah je doživela dve knjižni izdaji, zdaj pa je v pripravi portugalski prevod. V francoščino je bilo prevedeno Mauserjevo delo Sin mrtvega. Posebno pot je imel njegov Kaplan Klemen, ki je izšel prej v nemškem prevodu v švici kot pa v slovenski knjižni izdaji. Iz nemščine je bilo to Mauserjevo delo prevedeno v španščino in je izšlo v Barceloni leta 1961. Založba L. de Caralt je našega Karla uvrstila med največje svetovne pisatelje in Nobelovce svoje zbirke GIGANTE. Katalog zbirke označuje takole: "Ta zbirka prinaša najizrazitejša dela iz svetovne literature. Zaradi najstrožje izbire del za zbirko je ta kolekcija ena najslovitějšíh po vsem svetu. Slednje vanjo sprejeto delo je na svojski način izjemno, potrjeno po splošnem priznanju, preden je bilo prevedeno..." Ocena je za našega Mau-

serja še bolj laskava, če vemo, da založba ni bila v nikaki zvezi z njim in ga je prevajalec po pomoti smatral za nemškega avtorja. Šele kasnejši katalogi so popravili napako.

Na pisatelja Mauserja smo slovenski zdomci res lahko upravičeno ponosni. Nič zato, če so celo ob tej svetovni kritiki v domovini o njem molčali ter mu dali doslej kaj malo priznanja; za vse nas v zdomcu je velik in kot velikega ga ceni nepristranski tuji kritik. Prepričan sem, da bo prišel čas, ko mu bo mogla dati zaslužen priznanje tudi domača literarna zgodovina.

Težka je bila Karlova življenjska pot. Rojen je bil 11. avgusta 1918 v vasi Zagorice na Bledu. Ker je bil oče orožnik, so se kasneje preselili v Podbrezje. Od tam se je Karel kot gimnazijec vozil dnevno v Kranj, končal pa je osmi razred z maturo v Ljubljani. Nato je stopil v bogoslovje, med leti revolucije doživel turjaško tragedijo in kočevske zapore. Po vrnitvi v Ljubljano je izpovedal spoznanje, da njegove mladostne želje postati duhovnik niso dovolj za trdnost poklica. Zato ni nadaljeval bogoslovnih študij, ampak dobil službo pri Slovenčevi knjižnici v takratni Jugoslovanski tiskarni in si izbral dobro zakonsko družico Mimi. V maju leta 1945 je bil med talci, ki so jih Nemci kot zadnje zajeli prav v katoliški tiskarni, pa tudi med begunci, a je zaradi bolnih ledvic prišel samo do Kranja. Da je preživel starše in družino, je šel kmetovat v Trboje, dokler niso tik pred božičnimi prazniki istega leta vso Mauserjevo družino zgolj zaradi nemškega rodbinskega imena krivično izgnali v Avstrijo. Oče mu je umrl v taborišču Rottenmann na Zgornjem Štajerskem, mati še živi pri sinu Otmarju v Kanadi. Karel je s svojo družino emigriral v Združene države ameriške. V Avstriji je bil gozdni in cestni delavec, v Clevelandu je delal v tovarni kot izdelovatelj preciznih svedrov, da je vzdrževal svojo številno družino. Ves prosti čas pa je daroval svojemu narodu kot pisatelj in kulturnik. Upokojen za delo v tovarni po svojem prvem srčnem napadu je ustvarjal dalje in se brez počitka mučil do zadnjega. Kot pisatelj je omahnil pri nedokončanem drugem delu

Baragovega življenjepisa romana *Le eno je potrebno*.

Ene njegovih zadnjih besed pred operacijo so bile: "Vem, če mi molitev tolikih duhovnikov in mojih prijateljev ter priprošnje Baraga in Rožmana v nebesih ne morejo pomagati, potem je takšna božja volja, da prihrani meni in moji družini veliko trpljenja. Tukaj bom pustil veliko prijateljev, a še več jih bom tam srečal..."

Imel je prav. Mnogo mnogo jih je srečal v večnosti, o katerih je v življenju pisal, o katerih je govoril in nas vzpodbujal, naj jih ne pozabimo. A tudi tu nas je pustil mnogo, ki nam bo spomin nanj lep in svetel. Tudi nam v Avstraliji naj nam Karel Mauser ostane živ v svojih pisanih delih, v svoji kremeniti značajnosti, v svojem nepozabnem zgledu globoke vere v Boga in svoj narod.

Vzemimo kot Mauserjev testament nam vsem besede, ki jih je še lani govoril in so tako pomembne:

"...Tale izrek je ohranjen iz ust modrega Siraha: Če dihaš v iskro, se razplamti, če pljuneš vanjo, ugasne — oboje pride iz tvojih ust!

V nas je iskro razplamteti, v nas je iskro ugasniti.

Imamo veliko iskro v svoji narodni preteklosti, pogum, trpljenje in muke tisočih, ki so stali in padli v obrambo svobode in krščanstva. Če bomo dihal vanjo, jo bomo razplamenili v veliko mogočno baklo, ki bo svetila nam in rodu za nami.

Če jo bomo ugašali z brezbriznostjo, s plašnostjo, s kompromisarstvom, z umikanjem, kako naj potem stojimo pred mladim rodом, ki naj bi mogočno baklo prevzel iz naših rok in jo izročil spet rodu, ki bo zraščel iz njega?

...Dragi sorojaki — prav to potrebujemo v naših dneh. Hoditi z njimi, ki so znali umreti za tisto, kar življenju daje najvišjo ceno. Držimo se za roke s silno vojsko, ki jo oživljamo z neupogljivim duhom, držimo se za roke z vsemi v slovenski skupnosti in skupaj, z dvignjenimi glavami, neomahljivi v zvestobi korakajmo v tisto zmagoslavje, ki ga rodi duh, ki je trdno na večnost pripet."

PILAT

Kristusovega imena. "Kristusa je Poncij Pilat, deželni upravitelj, na smrt obsodil..." Tako je zapisal v bro-nasti latinščini Tacit, mož in pisatelj tistega časa. To se sliši, kakor da veliki zvon vabi k prvemu veselj-nemu cerkvenemu zboru v Nikejo, kjer so zbrani cer-kveni očetje proglasili: "Verujem... v Jezusa Kri-stusa... trpel pod Poncijem Pilatom, križan bil, umrl..."

Če bi Pilat slutil, kakšna slava ga čaka, bi se bil gotovo zelo čudil, čeprav najbrž ne zelo veselil. Še bolj bi se bil čudil, če bi mu bil kdo povedal, da ga bodo nekoč kristjani imeli za svojega. Saj pravi cer-kveni pisatelj Tertulijan okoli leta 200: "Pilata, na dnu srca prav za prav tudi kristjan..." In nekateri preprosti verni ljudje so ga hoteli narediti celo za svetnika: "Sanctus Pilatus..."

Prav nič bi se pa ne čudil, ampak bi bil le z za-ničljivim nasmehom skomignil z rameni, če bi bil bral spisek svojih "zločinov", kakor so mu jih našteali njegovi najhujši sovražniki med Judi: Herod Agripa, ali Filo. "Divja krutost", "podkupljivost", "roparska grabežljivost", "usmrtitve brez sodbe" in podobni očit-ki so leteli nanj. Prav tako bi se bil lahko smejal, če bi bil mislil na to, kako ga je učil cesar Tiberij, "naj bo usmiljen". "Usmiljeni" cesar Tiberij!

Ne, Pilat ni bil svetnik, pa tudi ni bil ne vem kakšen hudobnež. Pravi povprečnež svojega časa je bil. "Ecce Homo! — Glejte, človek!..." to bi se reklo lahko tudi o njem. Glej, človek je in nič dru-gega ne! In sicer povprečni človek: skoraj usmiljen, skoraj krut; skoraj plemenit, skoraj prostaški; skoraj modrijan, skoraj bedak; skoraj plašljivec, sko-raj oblastnež; skoraj nedolžen, skoraj zločinec... Vse skoraj in nič popolnoma zares. Prav to pa je večna žalostna usoda povprečnega človeka.

In čudno: božja previdnost je dovolila, da je ta povprečnež izvršil najneverjetnejše izmed vseh člo-veških dejanj v zgodovini — da je Sinu človekovemu rekel: "Križan boš!..." In ko ga je obsodil, si je umil roke v svoje opravičenje...

Taki povprečni Pilati še danes živijo. Svet jih je poln...

Po Merežkovskem J.Š.

ČE VPRAŠATE, kakšen je bil Pilat, naj vas spo-nim, da so obrazi podložnikov vedno nekoliko slični vladarjevemu obrazu. Tako je tudi obraz Pilata, tega skoraj nedolžnega morilca Kristusovega, soroden obra-zu cesarja Tita, skoraj nedolžnega uničevalca Izraelo-vega.

Obraz upravitelja Pilata si tem lažje predočimo, ker so evangelisti njegovo notranje duhovno obličje ori-sali s tako čudovito živahnostjo, da se poleg duhovnega kar samo od sebe in skoraj prav tako živo prikaže Pilatovo zunanje, telesno obličje. Kako se nam to predstavi na zunaj? Štirioglati, kamniti, težko, gladko obrito, z mehкими, skoraj ženskimi brazdami, z visečo patricijsko golšo, s plešo, ki je videti kakor ustvarjena za lovorjev venec.

Zdaj ga spreleti zaničevanje, zdaj dvom, ali je sploh mogoče spoznati resnico — "Kaj je resnica?!..." — nad vsem tem pa nekaj medlih žarkov smeha ob vzvišeni, samomorilski vdanosti v usodo.

Če bi se moglo ime Aleksandra Velikega, ali mor-da Julija Cezarja, pozabiti, bi vendar Pilatovo ime v spominu ljudi živelo naprej. Saj stoji to ime poleg

BITI varuh svojemu bratu se pravi: zavedati se skupnosti, zavedati se odgovornosti, ki jo imamo drug do drugega.

Pešanje te zavesti je bridko znamenje sebičnosti, včasih znamenje duhovne oholosti — gotovo pa znamenje, da v bodočnosti kot skupnost ne bomo nič pomenili.

Hodimo ne le kot posamezniki, hodimo kot skupnost, roko v roki, drug drugemu v pomoč! In življenje bo mnogo, mnogo lepše!

KAREL MAUSER

Marsikaj skupnega . . .

VELIKA NOČ je judovskega izvora. Krščanska velika noč je ohranila to ime, ker so prav na ta judovski praznik bili dokončani temelji našega odrešenja in naše vere — s tragedijo na Golgoti in z glorio Vstajenja.

Mi Slovenci smo imeli vedno zelo malo stika z Abrahamovi potomci. Po celem svetu so se razkropili, nas pa so se izogibali. Nekaj malega jih je bilo v Prekmurju, par družin v Ljubljani, to je menda vse. Nekateri so zato menili, da smo znali celo Jude "prejuditi". Vendar najdemo marsikaj obema narodoma — judovskemu in našemu — skupnega.

Izraelska zgodovina je bila trda, kakor naša. Stoletja so bili v Egiptu državljeni druge vrste in nazadnje celo sužnji. Zanje so izdali končno celo poseben zakon o genocidu: vsi novorojeni izraelski otroci so bili zapisani smrti. Kaj ni bila tisočletna zgodovina našega naroda podobna? Vedno pod pestjo močnejših, pod oblastniki tujega jezika in boreč se s trdoživostjo za svoj obstoj. . . In, ali nismo ob koncu zadnje vojne tudi mi doživeli genocid nad mladim rodом, ki je drugače mislil kot tisti, ki so jim zmage pijane velesile poklonile naslov zmagovalcev?

Izraelce je božji čudež rešil suženjstva. Z veseljem so zapustili deželo, kjer so živeli njih očetje in pradedi. Šli so preko puščave v obljubljeni deželo, kjer "se cedi mleko in med". Kdor je bil med tistimi prvimi begunci iz domovine, pa tudi med kasnejšimi, ki so brez dovoljenja skrivaj prestopali mejo, je najbrž občutil isto. Žalosti po slovesu od najdražjih se je primešalo dokaj veselja in zdel se jim je pravi čudež, ko so zadihali svobodo dežele za mejo. Huda so bila ta pota in marsikdo je že obupal in omahoval — kakor Izraelci v puščavi, ko so bili brez kruha, brez vode in obdani od sovražnikov. Morila nas je skrb za nas in naše družine. V dolgem čakanju po taboriščih smo imeli občutek, da smo celemu svetu v napotje.

Pa je vendar prišel dan, ko smo mogli odpotovati v svojo "obljubljeno deželo". Velika je bila dežela: za nas se je raztezala povsod, kjer so ljudje lahko svobodno dihal, mislili, govorili in delali, ne da bi se sleherni trenutek bali zase, za svojo družino ter imetje. Prav zavest svobode nam je pomagala, da smo nekako lažje zamenjali lepote naše domovine z ozračjem velemest in hrupom tovarniških strojev, ali pa tujih samot.

Izraelci so prišli v svojo obljubljeni deželo, toda pričakovanega mleka in medu je bilo bolj malo. Morali so si v trdem delu in med neprestanimi boji s sovražnimi sosedi utrjevati svoj novi dom. Prav kakor mi! S skromno culico v roki in dostikrat obdani z nedoletnimi otroki so nas nekje izločili z ladje na suho.

(Velikonočno razmišljanje)

V Kanadi, ZDA, Venezueli, Argentini, Avstraliji in še marsikje. . . Začel se je boj, da bi si ustvarili potrebne pogoje za mirno življenje, ki ga skoro desetletje nismo poznali. Hud je bil ta boj. Veliko je bilo treba pretrpeti, pa smo nazadnje le uspeli. Ne vsi enako in ne povsod enako, vendar kar lahko rečemo, da "smo se znašli". Slovenski izseljenski rod danes nima le potrebnega kosa vsakdanjega kruha, ampak iz dneva v dan boljša svoj gospodarski položaj, ki v nekaterih primerih dosega že zavirljive višine. Tudi na socialnem in kulturnem področju v zdomstvu živeči Slovenci doprinašajo važen delež k razvoju naroda. Prišel bo čas, ko bodo sadovi v svobodi se razvijajočega kulturnega dela dokaz, kaj je slovenski narod čutil in mislil v dobi, ko mu je bilo to prepovedano v njegovi lastni hiši.

Ko se je v izraelski novi deželi začelo res cediti mleko in med, so se pa začeli problemi. S prepiri se je pričela krhati narodna enotnost in moč. Šlo je tako daleč, da so si kmalu deli iste dežele stali nasproti kot sovražniki ali kot manjvredni državljani. Iz svetega pisma vemo, kako so se prezirali Judje in Samarijani. Galilejce, gori na severu, so zaničevali imenitni Jeruzaleščani kot zatohle gorjance, "od koder ne more nič dobrega priti". . .

Kakor pri nas! Slovenci smo bahači, ne le pri kozarcu, kjer premoremo vse, ampak tudi sicer kar radi poženkljamo s kovanci v žepu; kar radi si privoščimo rojaka, ki ni tam doma kot mi; če malo po svoje zavija, pa je že predmet naših šal in omalovaževanja. Delimo se ne le po deželah naše domovine, ampak tudi v dolarske Slovence in v one z rahitičnimi valutami. Delimo se v Slovence, ki imajo velike avtomobile zadnjega modela, in one, ki jim je kar dober manjši voz starejšega tipa. Delimo se v Slovence, ki "razumejo današnji čas" in v one, ki še trmasto vztrajajo na letu 1945. . .

Izraelci so imeli svoje stranke: farizeje, saduceje, esene. . . Vsak izmed njih je hotel biti boljši Izraelec kot oni iz druge skupine. V Sloveniji smo imeli pri nekkih volitvah še v starih dobrih časih kar štirinajst strank. Razumljivo, da so se doma težko navadili na drugo, nepravilno skrajnost — eno samo stranko. A koliko bi jih bilo danes med nami v zdomstvu, če bi se šli politiko zares?

Izraelci so bili vse prej kot vzoren narod. Res jih je Bog izvolil, a imel je z njimi kar precej dela. Vedno

so bili med njimi tudi ljudje, ki so pozabili na dobro ime. Ni bil izdajalec samo Judež, ki je Kristusa prodal, ampak jih je bilo več kot dovolj, ki so prodajali svoj narod. Omenimo le rodovino Herodov. Pa so bili med Judi vedno tudi ljudje, ki jih je Bog poslal, da so bičali razvade izvoljenega ljudstva, kakor trdi Izaija, jokavi Jeremija, ali spokorni Janez Krstnik; ali pa junaki, kakor so bili Makabejci, ki so tvegali vse za svobodo svojega naroda.

Kaj ni tudi med nami od vsega tega nekaj? Nas teži kakor drobci peska v čevlju ter nas ovira pri naši narodni in moralni rasti vse, kar ni stoddostno naše. In vedno je nekdo, ki nam to pove, četudi nam ne ugaja...

Bilo bi nenaravno, če bi hoteli biti kakor vrsta rekrutov, ki jim častnik ukazuje in ki ubogajo, kot bi bili vlitii iz enega kosa. Kadar govorimo o svobodi, moramo predvsem priznati svobodo vsakomur, da pove svoje mnenje in izrazi svoje pomisleke ter kritike. Moderna beseda za to je dialog. Po starem so pri nas rekli: Pogovorimo se kot možje! Svojega mnenja in nesoglasja pa nikar ne zamenjajmo s kričanjem, prezirom, psovskami, sumničenji ali celo z obrekovanjem. Precej tega je zadnje čase vedno več med

nami. Drugih posledic ne more biti kot škoda za skupno stvar, ki se marsikdaj ne da več popraviti.

Pustimo zdaj Jude! V zgodovini so opravili in še opravljajo nalogo, ki jim je bila določena. Dve tisočletji in še več je že, kar so izgubili svojo samostojnost in svobodo. Pregarjani so bili po celem svetu. Pomorili so jih na milijone — in vendar so danes narod, ki stoji v ospredju svetovnih dogodkov. Tudi Slovenci se imamo učiti od tega naroda — ne njegovih napak, ampak njegove naravnost fanatične ljubezni do naroda in verskih izročil praočtetov. Kljub vsemu jim je prav ta ljubezen pomagala ohranjati se iz roda v rod prav do današnjih dni.

Če smo iskreni Slovenci, nas mora zadržati v boju za bodočnost naš nepremagljivi optimizem, ki je tudi vodilna misel velikonočnih praznikov. Veliki petek in Velika nedelja morata biti naša simbola. Ni Velike nedelje brez križa in trpljenja.

Mi smo svoj Veliki petek že imeli v več oblikah. Nismo omahnili v največjih preizkušnjah — ne omahujmo v majhnih. Da bi znali ohraniti ta zdravi optimizem — za to prosimo Gospoda od smrti vstalega!

K.K.

PODBREZJE

ŽE se je zgodilo, da so mene — Gorenjca — dali v mariborsko Pobrežje ali tako nekako, ko sem omenil svoj rojstni kraj. Kdo bi takim zameril — pač ne poznajo gorenjskega kota. Podbrezje so na meji: od Podbrezj naprej prične veljati "visoka Gorenjska". Tako je možata, da si naši očanci nočejo vezati modrega "firtaha". Pravijo, da ta pristaja le Poljancem, ki žive vzhodno in južno od Kranja.

Verjetno bo držalo, da so Podbrezje dobile ime od tega, ker leže pod Brezjami, naši slovenski božji poti Marije Pomagaj. Če je tako, sem na to kar ponosen. Z brezami ime res ne bi imelo zveze, ker jih pri nas skoraj ni. Nemci so kraj sicer nasilno preimenovali v Birkendorf, a v starih nemških zapiskih (iz 16. stoletja) je bilo ime naše vasi Podprösiach, malo pozneje pa Podbresie.

Spominjam se, ko nam je oče razlagal o Podbrezjah kot važni in veliki župniji. V starih časih so bile pod našo faro tudi naslednje vasi: Ljubno, Otoče, Zaloše, Žvirče in celo Dobrepolje. Zadnja vas, ki nam je "ušla", so bile Žvirče: združile so se s Kovorjem šele po zadnji vojni.

Podbrezje so seveda še vedno središče župnije. Pod faro spadajo vasi Podtabor, Kvanc (tu sem bil rojen), Britof, Srednja vas, Dolenja vas in pa Bistrica. Pred leti mi je pravil naš župnik, da v Podbrezjah stalno biva 600 prebivalcev. Spada pa kraj pod občino Naklo, okraj mu je Kranj.

Podbrezje so zelo mična gorenjska fara. Tega ne rečem zato, ker sem tam doma, četudi se glasi pregovor, da "vsak berač svojo malho hvali". Že župnik Vaclav, po rodu Čeh, se je večkrat izrazil, da je prijaznejšega kraja težko najti. Sedanji podbreški duhovni pastir pa mi je dejal o svoji fari, da jo nadškof dr. Pogačnik — upravičeno ali neupravičeno — dviga nad povprečje. Torej morajo tam le živeti dobri ljudje. Naj dodam še izjavo stare podbreške kmetice: "Kogar se prime podbreško blato na čevlji, se ga vse življenje drži..." Z drugo besedo: Podbrežani se ga ne znebijo — še in še se vrača, tako mu je v Podbrezjah vseč.

Nova magistrala se je Podbrezjam umaknila v velikem loku in domačini so tega veseli. Tudi to, da je s tem vas raznim mestnim radovednežem ("škrici") smo jim rekli kar nekako prikrita, jim ne gre ravno na živce. A Podbrezje so bile in so še dobra odskočna deska za izlete, naj bo v Julijske Alpe, Karavanke in Kamniške planine. Iz Podbrezj do Save je pol ure hoda skozi slavne Gobovce. Do najbolj oddaljenega roba fare proti Kranju je deset kilometrov, do najbližjega proti Trzinu pa pet.

A kot so Podbrezje skromne, se smejo potrkati na prsa: dale so narodu poznani osebi peresa: Andreja Praprotnika in Mimi Malenškovo. Mimi sem vedno z užitkom prebiral in jo še danes. In končno je v Podbrezjah preživljal svojo mladost Karel Mauser, četudi

je bil rojen na Bledu. Da so se mu Podbrezje priljubile in mu dale marsikatero misel, ki jo je dal na papir, se zlahka razbere iz njegovih del. V krajših Mauserjevih delih, ki so nastali iz lastnih spominov, sem večkrat zasledil imena podbreških oseb, ki sem jih tudi sam poznal. Taki originali se opazovalcu, kot je bil Mauser, niso mogli skriti. Tudi Podbrezje so jih imele in užitek jih je bilo poslušati. Žal jih je vedno manj pod našimi gorenjskimi planinami: naš čas tej preprosti živi tradiciji in tem živim leksikonom starodavnosti ni naklonjen...

V naši vasi je živel tudi slavna umetnica-slikarka

Ivana Kobilčeva. In podmaršal Tomše pl. Savskidol si je pri nas postavil svojo vilo. Tega gospoda se še dobro spominjam, ko je prihajal ob nedeljah v cerkev in smo ga otroci spoštljivo pozdravljali.

Še marsikaj bi lahko povedal o naših Podbrezjah, ker me vselej "udari", če moj rojstni kraj "prestavlja" iz Gorenjske na druge konce Slovenije. Kdo ne ljubi svojega gnezda in ga ne nosi v srcu, kjer koli se potika po svetu? Zato pa sem tudi te, skromne vrstice pisal s tolikšno ljubeznijo kot malo vrstic doslej.

JOŽA MAČEK

7. marca 1977

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

LETOŠNJI VELIKONOČNI SPORED:

MELBOURNE:

Cvetna nedelja (3. aprila): Osmi maša kot običajno, deseta v lepem vremenu na prostem pri lurški votlini. Pred mašo blagoslov butaric, oljk in drugega zelenja. Čim več butaric bo imela mladina, bolj domača bo slovesnost.

Veliki četrtek (7. aprila): Sveta maša spomina zadnje večerje bo ob pol osmih zvečer. Pred in po maši spovedovanje.

Veliki petek (8. aprila): Križev pot ob enajstih dopoldne, v lepem vremenu na prostem pred votlino. Po pobožnosti prilika za spoved. — Pomenljivi obredi velikega petka s češčenjem svetega križa in obhajilom bodo letos ob treh popoldne, nato skupni obisk božjega groba v lurški votlini. Po obredih spovedovanje. (Letos smo prvič izbrali popoldansko uro namesto večerne, ki smo jo uporabljali doslej. Bomo videli, kaj bo privabilo več vernikov.)

Velika sobota (9. aprila): Ves dan je prilika za velikonočno spoved, samo pokličite patra v Baragovem

Kip
vstalega
Zveličarja,
ki nas vsako
veliko noč
pozdravlja
na čelu
vstajenjske
procesije,
pri naših
pogrebih
pa nam
ob krsti
oznanja
vstajenje . . .

domu. Obredi vigilije se bodo pričeli ob osmih zvečer, ob lepem vremenu na prostem pri lurški votlini. Blagoslov ognja, velikonočne sveče, vode . . . Ponovitev krstne obljube. Po sveti maši vigilije bomo kot običajno imeli slovenski običaj Vstajenja s procesijo in jo končali z blagoslovom z Najsvetejšim. Sledil bo blagoslov velikonočnih jedil. — Ne pozabite prinesiti stekleničke, da blagoslovljeno vodo odnesete na svoje domove!

Velikonočna nedelja (10. aprila): Maše ob osmih, ob desetih (v lepem vremenu na prostem pri lurški votlini) in ob petih popoldne. — Pred vsemi mašami bo prilika za sveto spoved, po mašah pa blagoslov velikonočnih jedil.

Velikonočni ponedeljek (11. aprila): Nedeljski spored maš (ob osmih in ob desetih). Pred vsako mašo spovedovanje.

ST. ALBANS: Prilika za slovensko spoved na veliko sredo (6. aprila) ob sedmih zvečer v cerkvi Srca Jezusovega. Redna slovenska maša bo na velikonočno nedeljo popoldne ob petih. Pred mašo spovedovanje. Po maši blagoslov velikonočnih jedil.

GEELONG: Slovenska velikonočna spoved na veliko sredo (6. aprila) od sedmih zvečer dalje. Redna slovenska maša na velikonočno nedeljo ob 11.30. Cerkev Svete Družine, Bellpark. Po maši blagoslov velikonočnih jedil.

NORTH ALTONA: Slovenska spoved bo v cerkvi sv. Leona Velikega na ponedeljek velikega tedna (4. aprila) ob sedmih zvečer.

SPRINGVALE: Slovensko spoved lahko opravite v farni cerkvi sv. Jožefa (St. Johns Ave.) na torek velikega tedna (5. aprila) zvečer od 7.30 do 8.30. Prvič smo za spovedovanje izbrali Springvale namesto dosedanjega Noble Parka — morda bo to rojakom okolice bolj na roko. Izrabite priliko!

WODONGA: Prilika za slovensko spoved bo v cerkvi Srca Jezusovega, Wodonga East, na ponedeljek velikega tedna (4. aprila) od sedmih do osmih zvečer.

MORWELL: Rojaki v Gippslandu imajo priliko za slovensko velikonočno spoved na cvetno nedeljo zvečer od sedmih do osmih — cerkev Srca Jezusovega. Slovenske maše ta dan ne bo, zato se udeležite farne s blagoslovom zelenja. Pač pa imamo v Morwellu redno slovensko mašo na drugo nedeljo po veliki noči (24. aprila) ob sedmih zvečer.

BERRI, S.A.: Slovenska maša bo za tamkajšnje in okoliške rojake na torek velikega tedna (5. aprila) ob sedmih zvečer. Eno uro pred mašo prilika za velikonočno spoved. Povejte še drugim, ki nimajo MISLI!

TASMANIJA: Obisk slovenskega duhovnika bo v tednu po veliki noči. Slovenska maša bo na belo nedeljo (17. aprila) ob šestih zvečer v cerkvi sv. Terezije, Moonah (Hobart). Seveda je tudi prilika za velikonočno spoved. Povejte še drugim in pridite v čim večjem številu!

● Mladinska skupina se v našem verskem središču zopet kar lepo zbira vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu. Tudi naš mladinski zbor GLASNIKI, ki poje na drugo nedeljo v mesecu pri deseti maši, je z novim šolskim letom zopet pričel z vajami. Walter Pahor se je opravičil, da ga ne more več voditi in zahvaljujemo se mu za dveletno vodstvo. Na prošnjo nam je rade volje ustregel Plesničarjev Marko. Da je v glasbi vešč, ni treba poudarjati, mladina pa tudi pozna in ceni njegove zmožnosti. Prepričan sem, da bo pod njegovim vodstvom mladinski pevski zbor verskega središča lepo napredoval.

● Pri februarjski radijski oddaji na 3EA v pripravi verskega središča (28. februarja) smo se spomnili poleg postnih misli nedavno umrlega izseljenskega pisatelja Karla Mauserja. Ne samo kot največji izseljenski pisatelj, tudi kot mož globoke vere in iskrene značajnosti je vreden, da ga melbournski rojaki bolj spoznajo. Poseben članek o njem najdete tudi na drugih straneh te številke. Za pokoj njegove duše pa bomo imeli v naši cerkvi mašo pojutrišnjem, v sredo 9. marca zvečer. Prej žal nismo mogli, ker so bile vse oznanjene maše že obljubljene.

● Prihodnja radijska oddaja verskega središča bo v ponedeljek velikega tedna (4. aprila) zvečer. Pripravila vas bo na čim lepše obhajanje praznikov.

● Slovensko poroko naj omenim le eno. V cerkvi sv. Petra v Claytonu se je 12. februarja poročila Sonja Debevec iz Springvale. Njen izbranec je Shane Crawford, ki je avstralskega rodu. Sonja je bila rojena v Essendonu. Paru naše čestitke!

● Krsta smo imeli v naši cerkvi dva: Dne 12. februarja so iz East Doncastra prinesli sinka Milana Ivanušića in Stefanije r. Matulin. Njegovo ime bo Shane Steven. — Na 26. februarja pa je krstna voda oblila Roberta Jamesa, ki je razveselil družino Draga Novaka in Vincenze r. Nesci, St. Albans. Iskrene čestitke družinam!

● Pričetek pouka za prvo sveto obhajilo in za birmo se je malo zavlekel, nekaj pa je že prijav. Za prijave je čas le še do velike noči, a po praznikih bomo začeli s polno paro. Pouk za oboje bo vsako soboto od 2—3 popoldne, seveda v ločenih skupinah. Nemogoče pa je ustreči z nedeljskim poukom, ker še za vse drugo zmanjkuje prostorov in časa.

● Glede prazničnega bogoslužja na prostem že zdaj prosim, naj ne bo istočasno zbiranja okrog cerkve, ki tako zelo moti obrede. Gotovo nam ni v čast, našim mlajšim pa je slab zgled. Če bi se člani vsake družine na dvorišču pred votlino lepo držali skupaj, bi marsikaj tega odpadlo. Komur res ni prav nič za bogoslužje, naj raje ostane doma, pa bo s tem ustregel vsem resnim vernikom.

● Včeraj na prvo marčno nedeljo (6. marca) je imelo naše Društvo sv. Eme sestanek z izvolitvijo odbora za novo poslovno leto. Gdč. Francka Anžinova je bila ponovno izvoljena za voditeljico. Za njeno namestnico so članice izbrale ga. Fani Šajn, tajnica je ga. Ivanka Slavec, blagajničarka pa ga. Danila Štolfa. Novemu odboru čestitamo k izvolitvi!

Naj se na tem mestu v imenu verskega središča iz srca zahvalim Društvu sv. Eme za vse nesebično delo naši skupnosti. Vem, da članicam ne bomo mogli nikoli povrniti dela, ki ga žrtvujejo za nas. Prepričan pa sem, da vsi cenimo njih aktivnost in smo jim iz srca hvaležni. V zahvalo jih vključujemo v svoje molitve!

Spet je leto za nami...

(Letno poročilo Društva sv. Eme, versko središče Melbourne)

ZA NAMI je leto 1976. Ko smo se na prvo marčno nedeljo, dne 6. marca, zbrale v lepem številu na prvi sestanek nove poslovne dobe in izvolitev novega odbora, nam je pogled nazaj nudil kar pestro sliko.

Tajnica ga. Rozi Lončarjeva je podala kratko a izčrpno poročilo celotnega delovanja. Takole se glasi:

V letu 1976 je imelo naše Društvo sv. Eme osem sestankov. Največ udeleženk je bilo dvajset, najmanj pa dvanajst. Za časa odsotnosti predsednice gđc. Francke Anžinove je društvene sestanke vodila ga. Fani Šajnova. Kljub temu, da so skoraj vse članice družinske matere, je bila tako udeležba pri sestankih kot na raznih delavnih mestih organizacije v glavnem skoraj stoodstotna in sodelovanje res pohvale vredno.

Članice smo se udeleževale in pomagale v raznih dejavnostih našega verskega središča. Napravile smo lepo število butaric za cvetno nedeljo, pomagale pri organizaciji materinskega dne s srečolovom (2. maja), pri večeru mladih (24. maja), na proslavi proščenja naše cerkve (4. julija) in pri očetovskem dnevu (5. septembra). Na dan ostarelih (19. septembra), ko je mladina priredila Walkathon za fond Doma ostarelih, smo našim upokojemcem pripravile kosilo, kakor tudi izdatno zakusko za vse udeležence "Walkathona" po prihodu na cilj v Box Hill. Poleg tega smo pomagale ob proslavi obletnice Baragovega doma (18. septembra), organizirale naš tradicionalni Sejem na tretjo nedeljo v oktobru, ki je tudi to leto zelo lepo uspel, za konec šolskega leta Slomškove šole pa priredile izlet za mladino in starše. Kot vsako leto doslej je tudi v letošnjem januarju bilo v naši organizaciji kuhanje in dela s tem v zvezi v štirih počitniških tednih kolonije na morju. Skozi vse šolsko leto smo na prvo in tretjo nedeljo, ko je po maši slovenski pouk, skrbele za kuhinjo v dvorani. Tako starši kot otroci so se mogli okrepčati s čajem, kavo in pecivom ter osvežujočimi pijačami. Mladincem pa smo na te nedelje nudile tudi malico, da so lahko ostali za svoje popoldne v verskem sre-

dišču in jim ni bilo treba domov na kosilo.

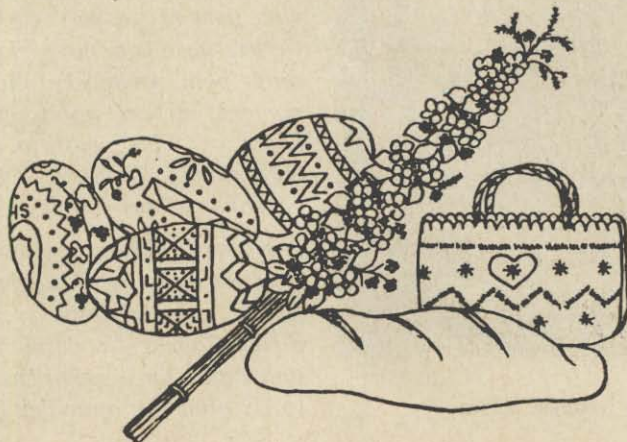
Poleg vseh zgoraj navedenih del so članice v imenu Društva obiskovale bolnike, posameznim slučajem nujne potrebe pa nudile tudi finančno pomoč iz društvene blagajne.

Mislim, da je Društvo sv. Eme tudi to leto v polni meri izpolnilo nalogo, ki si jo je zadalo ob svoji ustanovitvi. Prepričana sem, da bo tudi v bodoče delovalo z isto dobro voljo in uspehi v prid slovenski skupnosti verskega središča ter pomagalo pri raznih socialnih in kulturnih delih za dvig in obstoj slovenstva v Avstraliji. Želja nas vseh pa je gotovo ta, da bi se še več naših žena in deklet ter zlasti mater, ki imajo v Slomškovi šoli svoje otroke, prijavilo v članstvo. Čim več nas bo, tem lažje bo šlo delo izpod rok in tem bolj bomo lahko razširile svoj delokrog. Naj Bog blagoslovi naše delo! — Rozi Lončarjeva, tajnica.

Da bo slika popolna, naj k temu poročilu dodam še nekaj števil iz poročila blagajničarke ga. Tilke Brumenove. Lani ob pričetku poslovnega leta je bilo v društveni blagajni \$569.87. Dohodkov je bilo v teku leta 965.17 (od kuhinje in srečolova, v glavnem pa od Sejma), izdale pa smo \$813.18 (pomoč ob potresu v domovini, afriškimi misijonom in potrebnim, avtobus za šolski izlet in razne nabave za kuhinjo...). Ob zaključku leta je v društveni blagajni vsota \$721.69.

Obe poročili dokazujeta, da res nismo spale. Dokazujeta pa tudi, kaj zmore skupnica žena, ki se srečuje, se pomeni in z dobrim namenom nudi svojo pomoč skupnosti. Kot voditeljica preteklega poslovnega leta se iz srca zahvaljujem vsem članicam, ki ste mi nudile vso podporo in pomoč, da je delo gladko teklo. Prepričana sem, da smo imele pri tem vse svoje osebno zadovoljstvo, ki je plačilo za sleherno delo, storjeno nesebično za druge. Naj nas tudi v bodoče spremlja zavest, da smo našemu verskemu središču potrebne in da nam bo Bog enkrat poplačal vse naše trude.

FRANCKA ANŽINOVA, voditeljica

Zaradi najdbe dragocenih dvatisočletnih rokopisov je prišlo v Qumranu do temeljitih odkopavanj in raziskavanj razvalin. Odkrila so nam naselbino esenov, kot jo danes lahko občudujemo. Potrjeni so bili prav vsi zaključki. O esenih in njih življenju je bilo dokazano marsikaj, kar je bilo doslej le domneva. Odkritja so osvetlila delček zgodovine judovskega življenja, zlasti pa dokazala trdnost božje besede stare zaveze, ki v prepisih skozi dolga stoletja ni izgubila na verodostojnosti svoje vsebine. Razlike med doslej znanimi in qumranskimi novoodkritimi starimi teksti so neznatne in nebistvene.

SIHEM

Iz Jeruzalema proti severni Galileji smo se že vozili, saj smo si ogledali Nazaret in kraje okrog Genezareškega jezera, kjer se je Jezus mudil najraje in najpogosteje. Pot vodi skozi pusto Samarijo, kjer se še nismo ustavili. Prav je, da si ogledamo tudi Sihem z Jakobovim vodnjakom, ki nas spomni na Jezusov razgovor s Samarijanko.

Sihem: Jakobov vodnjak danes

Pod kraljem Salomonom (961—922 pred Kr.) je bil judovski narod enoten in močan, ter je enotno nastopal proti številnim sovražnikom. Po njegovi smrti pa se je močno kraljestvo razdelilo v severno in južno, v Samarijo in Judejo. Judeja je imela Jaruzalem in njegov tempelj, ki je ljudstvo spominjal Boga in njegove zaveze. Samarija pa ni imela verskega središča in je kmalu zapadla poganskim vplivom in malikovalstvu. Njeni kralji so se pogosto menjavali, umori so bili na dnevnem redu, spletke je bilo vedno več. . . Vse to se jim je maščevalo. Leta 722 pred Kristusom so Samarijce odveli v suženjstvo Asirci, v njihove kraje pa naselili ljudi iz Mezopotamije. Ti so se pomešali s preostalimi domačini in razdor med pravovernimi Judi ter Samarijci je bil še večji. Postali so izraelska verska ločina. Od knjig stare zaveze so ohranili samo prvih pet, ostale so zavrgli. Ohranili pa so judovske tradicionalne praznike. Za veliko noč se še danes zbero na hribu Garizim, kjer en teden bivajo pod šotori ter jedo le zelišča in nekvašen kruh. Je pa potomcev prvotnih Samarijancev danes samo še okoli tristo, saj jih je cesar Justinijan leta 529 po Kr. zaradi njihove upornosti domala iztrebil. Od takrat se niso več opomogli, četudi se poročajo samo med seboj. Imajo velikega duhovnika in v svoji molitnici v Sihemu hranijo znameniti zvitek prvih petih knjig stare zaveze — samarijanski penta-teuh iz 12 stoletja.

Kako je to razmišljanje o samarijanski zgodovini poučno za naš čas! Danes v pokoncilski Cerkvi nastajajo nove skupine, ki hočejo hoditi svoja pota. Učiteljska služba Cerkve jim nič ne pomeni, nič več nočejo poslušati vodstva. A so kakor ovce brez pastirja. V stalni nevarnosti so, da popolnoma zaidejo in jim zmanjka življenjskega soka, ki priteka le iz "studenca žive vode".

Ko se iz Jeruzalema vozimo proti severu, prestopimo mejo med Judejo in Samarijo ob vasici Rama, o kateri pravi sveto pismo, da je v njej jokala Rahela. Na desni zagledamo manjšo vzpetino Betel. Tu je nekaj časa bival Abraham in postavil oltar za opravljanje daritev. Tu sta se z

skanja . . .

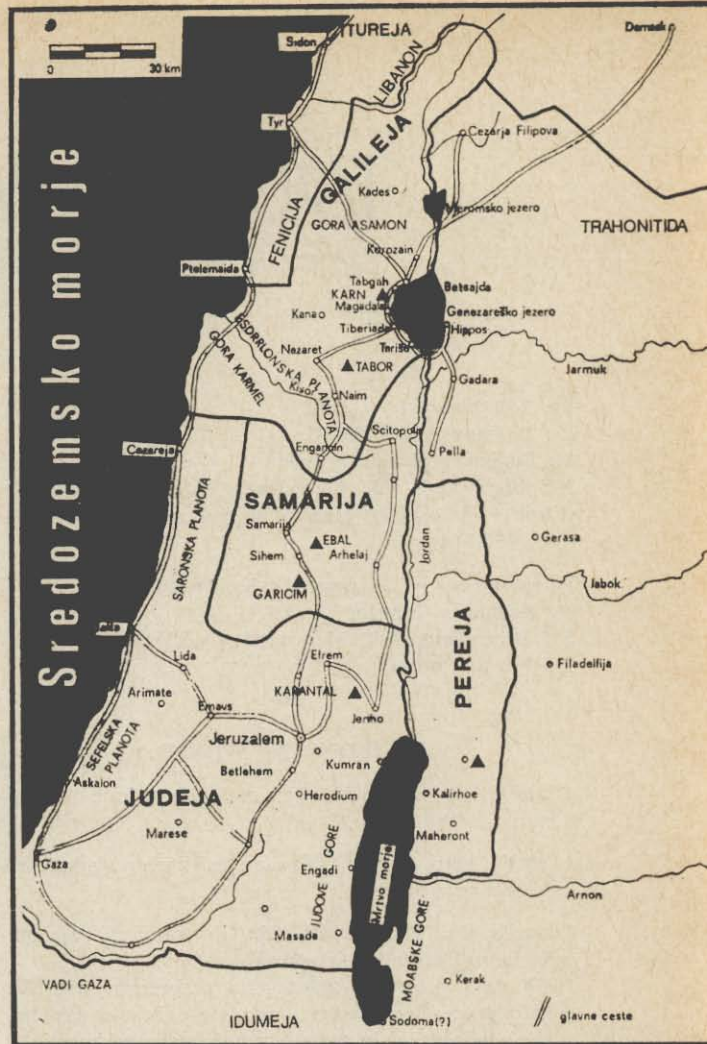
"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

Lotom razšla. Tu je očak Jakob, bežeč pred bratom Ezavom, utrujen zaspal ter v sanjah videl lestvico, ki je vezala nebo in zemljo. Prav v spomin na to prikazen se kraj imenuje Betel — hiša božja. V 10. stoletju pred Kr. je bil Betel nekaj časa celo osrednje svetišče v Izraelu. Zgodovina nam pove, da so ga Asirci leta 724 pred Kr. popolnoma razrušili.

Pokrajina na obeh straneh ceste je pusta in enolična, grški porastli z visoko travo in polni naravnih votlin, ki so služile za varna skrivališča številnim roparjem. Zato se ta del doline še danes imenuje "Roparska dolina". Ko se izvijemo iz objema puščobe in samote, se pred nami odpre razgled na dokaj veliko ravnino, ki je mnogo bolj prijazna. Pod hriboma Ebal in Garizim se beli precej veliko naselje Nablus. Še malo in že smo v Sihemu.

Je znamenit starozavezni kraj, ki obiskovalcem po svojih izkopaninah priča o svoji nekdanji pomembnosti in veličini. Mogočni skladi rezanih kamnov nekdanjih svetišč in palač govore, da je bil izraelski narod svoj čas na Sihem zelo navezan. Tu je Abraham daroval Bogu, tu je bila domovina Jakobove družine, tu je Jozue obnovil zavezo izraelskega ljudstva z Bogom. Blizu izkopanin je majhna mošeja, v kateri časte grob Egiptovskega Jožefa, Jakobovega sina. Ob izhodu iz Egipta so namreč Izraelci Jožefove telesne ostanke nesli s seboj v obljubljeni deželo in tu so našli zadnji počitek.

Zaprašena cesta vodi romarje do Jakobovega studenca. Že v četrtem stoletju je na tem kraju stala cerkev, ki pa so jo porušili Arabci. Križarji so jo sicer obnovili, a leta 1187 jo je doletela enaka usoda kot prejšnjo. Danes je kraj v lasti pravoslavnih grških menihov. Že v začetku našega stoletja so pričeli z gradnjo veličastnega svetišča, a uspelo jim je zgraditi do leta 1914 le zunanje zidove in nosilne stebre do višine štirih

metrov: nedokončano delo stoji in čaka dobrotnikov. Bo kdaj dozidano?

Strme stopnice vodijo v teman prostor, ki spominja na klet. Sredi njega stoji Jakobov vodnjak in grški menih razlaga ob njem pomembnost spominskega kraja. Tu se je Jezus razgovarjal s Samarijanko, ki je prišla po vodo. S seboj je prinesla vrč z vrvjo, kajti vsak je moral zajemati vodo s svojimi pripomočki. Vodnjak je globok štirideset metrov in taka dolžina vrvi je bila predragocena lastnina, da bi jo puščali stalno na robu vodnjaka, kjer bi ne ostala dolgo . . .

Jezus je bil žejen in je Samarijanko poprosil za vodo. Začudenje je vidno: kako more Jud govoriti s Samarijanko, ki spada med osovražene krivoverce? In po orientalski navadi govori moški z žensko le, če je njegova sorodnica, sicer se zanjo ne sme zmeniti. Še apostoli so bili presenečeni in zaprepaščeni, ko so ga videli. .

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
Telefon kot zgoraj.

VELIKONOČNI SPORED:

1. aprila, prvi petek: Večerna maša ob sedmih ter liturgije z blagoslovom.
2. aprila, prva sobota: Ob sedmi uri zvečer vigilna maša cvetne nedelje.
3. aprila, CVETNA NEDELJA: Ob osmih zgodnja maša in prilika za sveto spoved.
Ob 9.30 blagoslov zelenja na cerkvenem dvorišču, nato procesija v cerkev. Med mašo branje pasijona, ki ga ponazorujejo razne svetopisemske osebnosti.
6. aprila, velika sredo: Ob sedmih zvečer sveta maša in postna pobožnost.
7. aprila, veliki četrtek: Ob sedmih zvečer sveta maša v spomin zadnje večerje. Nato prenos Najsvetejšega na stranski oltar. Sledi češčenje Rešnjega Telesa (Jezus v "ječi").
8. aprila, veliki petek: Opoldne opravilo dneva v cerkvi sv. Jožefa, Leichhardt.
Ob treh popoldne bogoslužje v Merrylandsu z branjem pasijona, češčenjem križa in svetim obhajilom. Takoj nato izpostavitve Najsvetejšega v božjem grobu. Verniki naj ostanejo vsaj nekaj časa v molitvi pred Najsvetejšim.
Ob sedmih zvečer križev pot s petjem, nato zopet molitve pri božjem grobu.
9. aprila, velika sobota: Ob dveh in ob petih popoldne blagoslov velikonočnih jedil.
Ob sedmih zvečer blagoslov ognja, velikonočne sveče, krstne vode, obnovitev krstnih obljub in slovesna maša velikonočne vigilijske, pri kateri sodeluje mešani

zbor. Nato slovesno vstajenje s kratko procesijo, zahvalno pesmijo in blagoslovom z Najsvetejšim.

10. aprila, VELIKA NOČ, praznik Vstajenja: Ob osmih zgodnja sveta maša s petjem velikonočnih pesmi.
Ob 9.30 slovesna sveta maša z zborovim petjem.
Ob enajstih pozna peta sveta maša.
Ob petih popoldne velikonočna služba božja v Wollongongu.
Tudi ob petih popoldne velikonočna služba božja v Brisbane, Qld.

11. aprila, velikonočni ponedeljek: Ob 9.30 sveta maša s petjem.

16. aprila, sobota po veliki noči: Ob sedmih zvečer vigilna maša bele nedelje.

17. aprila, bela nedelja: Ob osmih zgodnja sveta maša.
Ob 9.30 sveta maša z zborovim petjem.
Ob 11.30 slovenska sveta maša v Canberri.
Ob štirih popoldne slovenska maša v Newcastle.

Ostale nedelje so službe božje po običajnem urniku: ob sobotah zvečer ob sedmih (velja za nedeljsko mašo) in ob nedeljah ob osmih zjutraj ter ob 9.30 dopoldne (glavna maša). — Izredna služba božja bo v slovenski cerkvi na praznik Gospodovega oznanjenja (petek 25. marca) ob sedmih zvečer.

ZARADI PREGLEDA naj razne kraje še posebej omenim, četudi so bili vključeni že v velikonočnem sporedu:

WOLLONGONG ima službo božjo vsako drugo nedeljo v mesecu — Villa Maria kapela, ob petih popoldne. Letos torej na veliko noč. Naslednja bo 8. maja.

CANBERRA ima obisk duhovnika in slovensko mašo vsako tretjo nedeljo v mesecu — Garran, ob 11.30: 20. marca, 17. aprila. Glede sporeda velike noči boste v Canberri posebej obveščeni.

NEWCASTLE ima slovensko službo božjo na belo nedeljo, 17. aprila — cerkev Srca Jezusovega, Hunter Street, Hamilton, ob štirih popoldne. Po maši se bomo zbrali na kratek pomenek in čajanko.

BRISBANE ima slovensko mašo na veliko noč ob petih popoldne — St. Mary's, Merivale Street, South Brisbane.

SPOKORNO BOGOSLUŽJE bomo imeli v Merrylandsu na tiho nedeljo, 27. marca, združeno z glavno

mašo ob 9.30. Na veliko noč se bomo pripravili tudi z večerno mašo vsako sredo v postu, združeno s križevim potom ali drugo spokorno vajo.

SVETO SPOVED morete opraviti že med postnim časom. Spovedujemo pol ure pred vsako službo božjo. V velikem tednu bo prilika za spoved 45 minut pred bogoslužjem, na veliko soboto pa tudi pred in po blagoslovu jedil. Pri Sv. Jožefu v Leichhardt (Thornley in Roseby Sts.) bo spovedovanje na veliki petek od enajstih do poldne.

BLAGOSLOV JEDIL bo v Merrylandsu na veliko soboto ob dveh in ob petih popoldne ter pri večerni maši. To lahko lepo združimo s čiščenjem Najsvetejšega v božjem grobu. Jedila bomo blagoslovili tudi pri vseh mašah velikonočne nedelje, enako v Wollogongu in Brisbanu. Držimo ta lepi običaj, pa tudi druge velikonočne navade; razložimo jih otrokom, saj so tako pomenljive.

BOŽJI GROB bomo imeli tudi letos: od končanega popoldanskega opravila na veliki petek, pa vso veliko soboto do večernega opravila. Obiščite cerkev in pokazite svojo zahvalo za odrešilno božje trpljenje in smrt. Priporočimo Odrešeniku naše lastne družinske in zasebne zadeve, zadeve svete Cerkve ter vsega sveta, ki je danes tako nemiren in negotov samega sebe.

SLOVESNO VSTAJENJE bomo imeli letos prvič v naši cerkvi. Po večerni maši na veliko soboto se bo slovesno oglasila aleluja in za njo mogočne velikonočne pesmi. Duhovnik bo Najsvetejšega iz božjega groba prenesel v procesiji na glavni oltar, kjer bo sledil blagoslov.

ZLASTI ZA PRAZNIKE je lepa prilika, da rojaki obiščejo svojo cerkev sv. Rafaela v Merrylandsu. Velikonočne obrede bomo imeli v domačem jeziku in z običaji (butarice, božji grob . . .) kot ste jih bili vajeni doma. Lepo priliko imate opraviti spoved in poslušati božjo besedo v materinem jeziku. Naj bi vsak sydneyški rojak skušal priti v naše versko središče vsaj enkrat v mesecu, ostale nedelje pa naj gre v katoliško cerkev kraja, kjer ima svoj dom.

NOVI PARCELI za našo cerkvijo, ki smo ju dokupili verskemu središču, sta bili več sobot v februarju kaj živahni. Možje, fantje in žene, vse je rado priskočilo na pomoč, da smo očistili pravo džunglo okrog obeh hiš. Lepo število tovornjakov je šlo na odpad. Mali buldozer je imel dva dni dela, da je postrgal zemljišči, spravil na kup staro šaro in jo nalagal na tovornjake. Žene so pridno čistile po obeh hišah in tudi razkuženje proti mrčesu je bilo potrebno. Na delu so bili pleskarji, mizarji, električar in klepar, da smo eno hišo spravili za silo v red in jo vsaj delno že lahko uporabljamo. Tudi druga hiša bo kmalu pripravljena za šolsko sobo, pevske vaje in podobno. Vse to bo seveda le začasna uporaba, dokler ne pride na vrsto gradnja dvorane in Doma ostarelih. Najprej pa bo

TRADICIONALNO "PIRHOVANJE" bomo imeli tudi letos na velikonočni ponedeljek v Auburn Town Hall. Začetek ob petih popoldne. Za ples bo igral ansambel Mavrica, srečo pa bomo poskušali pri nagradnem žrebanju. Več o tem boste brali v velikonočni številki "Rafaela".

potrebna nova ograja. Upam na sodelovanje, da bomo zmogli delo in stroške gradiva. Bog naj že zdaj povrne vsem skupaj!

POMOČ VSEH ROJAKOV je potrebna pri odplačevanju dolga, ki si ga je versko središče z nakupom potrebnih zemljišč nakopalo. Ob koncu meseca smo dobili bančno obvestilo, da je treba plačati prvi obrok v znesku 3,614 dolarjev, v septembru pa nas čaka že drugi . . . Še enkrat hvala za dosedanje darove v ta namen. Dosedanjim darovalcem želimo vztrajnosti, obenem pa se priporočamo novim dobrotnikom. Za vse bo opravljena sveta maša na velikonočno nedeljo.

PROJECT COMPASSION šparovčke naj bi vrnili središču o veliki noči. Priča bodo našega postnega zatajejanja. So simbol naših molitev in dobrih del, ki jih nalagamo v božjo banko in nam bo nekoč obilno obrestovala.

Smo že omenili, da bo šlo od vsote polovica za avstralski fond pomoči deželam v razvoju, druga polovica pa našim misijonarjem v Afriko. Srečni smo lahko, da imamo in zato moremo deliti z drugimi, ki nimajo. Vsi smo člani iste božje družine, zato imamo svoje družinske dolžnosti do manj srečnih bratov in sester.

RADIJSKA ODDAJA na 2EA v priredbi verskega središča bo v sredo 23. marca ob sedmih zvečer. Enako na veliki petek ob isti uri.

ŠOLSKI PIKNIK bomo imeli v nedeljo prvega maja na cerkvenem dvorišču. Že zdaj ga omenjam, da si prihranite nedeljo za to našo priredbo, ki bo prinesla veselje otrokom in staršem.

KRST. — **Fred Skerbič**, Mawson, A.C.T. Oče Mirko, mati Margarita r. Lopez. Botrovala sta Garry in Cvetka Cullen. Krst je bil v sili podeljen v canberrski bolnišnici dne 17. avgusta 1976, krstni obredi pa so bili dopolnjeni v Garranu dne 27. februarja 1977.

POROKI. — **Drago Gal** iz župnije Črenšovci v Prekmurju in **Elizabeta Cimerman** iz Dolnjega Lakoša, župnija Lendava. Priči sta bila Anton in Ana Gal. — Merrylands, 26. februarja 1977.

Pavel Glušič iz Roženberka, župnija St. Rupert ob Trebnjem, in **Kay Lorraine Pedlow**, rojena v Sydneyu. Priči sta bila Miran Lednik in Sandra Fletcher. — Merrylands, 26. februarja 1977.

P. VALERIJAN

BILO bi nerealno, če bi rekel, da se ne potapljamo v velikem morju. Potapljamo se. Neumno pa bi bilo ne zavirati tega potapljanja. Toliko jih je še, ki žele slišati slovensko bogoslužje, ki ljubijo slovensko branje, slovensko petje. Vedno mislim na primer, ki nam ga je pri sociologiji večkrat povedal profesor Ahčin:

Dve muhi ste padli v lonec mleka. Ena je takoj obupala, se napila mleka in utonila. Druga se ni vdala, brcala je in brcala, ugnatla drobno kepico masla, sedla nanjo, osušila perutke in odletela.

Mislim, da je podobna naša pot. Resignacija ne pelje nikamor.

Bodočnost morda ni rožnata, toda prepričan sem, da je vsako leto ohranitve tolikšna dobrina, da je vredno vse storiti tudi za eno leto življenja. Kakor je osebno življenje neznanska dobrina in skušamo dnevom dodati vsaj en dan, tako je velika dobrina narodno življenje. Vsak dan je veliko vreden.

S to mislijo gledam v bodočnost.

*

ZAPISANO stoji v bukvah, da bomo dajali odgovor za vsako besedo. Dajali ga bomo tudi za domačo besedo, za svoj jezik.

Dobrina je to, stoletja stara, po božji volji ohranjena, in Bog bo nekoč terjal odgovor tudi zanj. Bog nam je ni dal za igračo. Dal nam jo je, da v njej izražamo svoja čustva in svoje misli.

Če hranimo po muzejih izkopanine raznih dob, stare vrče in stare meče, obdelane kamne in rimske amfore, če vse to hranimo in cenimo, kaj nismo dolžni hraniti in ceniti v svojih srcih svoje besede, ki ima za seboj že tisoč let in več in je naša?

*

VEČNOST je resničnost, ki jo z besedo med nami tako malokdaj imenujemo razen v cerkvi. In vendar je prav večnost tista najboljša mera, ki jo moremo porabljati pri svoji časovni modrosti. Koliko manj domisljivosti bi bilo med nami, koliko manj nepretehtanih besedi, ki jih govorimo in tiskamo, koliko manj ihte bi bilo in v ihti storjenih dejanj.

Nekaj misli KARLA MAUSERJA

SREČKO SELIVEC:

POTA BOŽJA

(OČE IN HČI)

Ko ji je odleglo, je tiho stopila k bolnikovi postelji ter se zazrla v očetov obraz. Pravkar se je zopet prebudil iz nezvesti. S svojimi motnimi očmi je nekoga iskal. Kočno mu je pogled obstal na Juditi. Oko se mu je zaiskrilo, počasi in komaj slišno je zlogoval: "Ju-di-ta! . . ."

Kot bi tipal v neznano je stegnil roko, našel hčerkinjo in jo nežno božal. Iz oči mu je počasi pridrsela solza, mu stekla po zgubanem licu, kanila na belo blazino in v njej izginila . . .

*

Zdravnikovi prvi upi so bili prazni.

Bolnik je hiral iz dneva v dan. Spati ni mogel, jesti tudi ne. Skoraj vse dneve in noči je prebdel. Z njim pa je bdela tudi njegova hčerka.

"Judita, pojdi počivati", je često dejal Blaž s slabotnim glasom. "Saj mi ne moreš pomagati . . ."

A Judito je razjedala skrb in bala se je, da ne bi oče brez njene prisotnosti za vedno zatislil oči.

Čez dan, ko je imela Judita opravka v kuhinji, je Blaž ostal sam s svojimi mislimi. Vedel je in čutil, da se bliža konec njegovega zemskega potovanja. Kmalu bo nastopil pot novega življenja v večnosti, ki ga nikoli ne bo konca. Kadar so bolečine nekoliko popustile in se je lažje zbral, je premišljeval svoje življenje prav od prvih početkov zavesti in do danes.

Na nasprotni steni poselje je visela podoba: Kristusova glava, s trnjem kronama. Pod njo je gorela lučka. Vsaki del dneva je metala ta lučka drugačno svetlobo na obraz Križanega in po svoje skrivnostno osvetljevala trpeče obličje. Blaž je med svojim razmišljanjem po cele ure zrl v to podobo in njeno lučko. Ob vsakem veselem dogodku, ki mu je v mislih živo stopil v spomin, se je Bogu za vse veselje v svoji ponižnosti in skromnosti iz srca zahvaljeval. Pa tudi ob mislih na svoje križe, boje, težave in trpljenje je dal Križanemu zahvalo in čast. Od časa do časa je iz vse duše šepetal kesanje za svoje prestopke ter pospravljaval vse človeško po svoji notranjosti.

Tako se je stari organist Blaž počasi in mirno pospravljaval od življenja.

Lučka pod Križanim mu je delala kratek čas. Včasih je mirno gorela in si komaj opazil, da je živa, drugič je nemirno plapolala sem in tja. Včasih je gorela močnejše, spet drugič je

plamen bedno pojema. Tudi ugasnil je že ob prepihu, da ga je morala Judita prižgati znova.

“Kako je ta plamenček podoben mojemu življenju”, je Blaž šepetal sam sebi. “Včasih sta bila mirna in spokojna srce in duša, včasih sta se lovila in omahovala pod težkimi življenjskimi boji, včasih sta gorela z velikimi plameni ljubezni do Boga, do družine, do drage domovine in do petja . . . Danes pa ta moj plamen pojema in ugaša. Morda še nekaj dni, morda še par ur, pa bom izdihnil in ugasnil kot tale plamenček . . .”

Od časa do časa je Judita komaj slišno odprla vrata in pogledala v sobo.

“Kako je, očka?”

“Dobro, Judita, dobro”, je odgovarjal. “Tako dobro, kot še nikoli doslej v vseh sedemdesetih letih . . .”

Popoldne, ko je ponaredila vse pri gospodinjstvu in po hiši, pa se je Judita vsedla tesno k postelji in mu brala iz molitvenika, ki je nosil naslov: Človek v življenju in smrti.

Brala je počasi in polglasno.

Zdaj pa zdaj je stari Blaž dodal kako svojo misel, sicer pa počasi sprejemal besedo za besedo, da mu nobena misel ne bi ušla. Ob tem premišljevanju je utrdil vse tisto, kar je že razmisлил o svojem življenju. Tako je dal počasi vse na svoje pravo mesto.

V petek popoldne, malo pred tretjo uro, je prišel k Blažu na obisk gospod Janez. S smehljajem na ustnicah ga je sprejel bolnik in vesel je bil, ko je Judita prinesla stol ter je župnik prisedel.

V cerkvi je zazvonilo tri. Župnik je polglasno odmolil v čast trpljenju Gospodovemu. Tudi Blaž je sklenil roke, se zazrl v podobo Križanega na steni in počasi odgovarjal.

Ko sta končala molitev, je bolnik tiho zaprosil: “Ali bi mogel opraviti dolgo spoved? Rad bi uredil vse račune z Bogom. Saj vidite: pojemam kot lučka tam gori ob Kristu”.

Takoj sta pričela. Res, tako dobro Blaž v vsem svojem življenju še ni bil pripravljen na spoved. Kakor jagode na rožnem vencu je imel nanizane svoje grehe in napake prav od prvega dne, ko se jih je začel zavedati. Nič ni olupšaval, ničesar prikrival. Ob vsakem večjem prestopku je skesano pogledal na Križanega ter ga ponovno prosil odpuščanja.

“Ego te absolvo . . . — Jaz te odvežem . . .”

Preden je župnik odšel, se je sklonil k bolniku in mu zašepetal: “Jutri zjutraj ob sedmih pridem z Najsветеjšim”. Bolnik je hvaležno pokimal in stisnil gospodu Janezu roko v slovo.

Ko je čez čas stopila Judita in povprašala, če kaj potrebuje, ji je zašepetal: “Lepo sem se pripravil: opravil sem dolgo spoved in jutri prejmem sveto popotnico. Zdaj pa imam še prošnjo do tebe, draga Judita”.

“Kar reci, očka! Vsako tvojo željo bom vestno izpolnila”.

“Bodi tako prijazna in stopi ob priliki k Cvelbarju, ki zdaj brez orgel vodi cerkveno petje. Naj povabi za nedeljo popoldne vse pevce k meni. Veš, Judita, rad bi jih še enkrat videl. Rad bi se poslovil od njih. Rad bi jih prosil odpuščanja. Zdaj še lahko popravim, če sem kdaj komu storil krivico — z drugega sveta je težko poravnati take stvari . . .”

“Saj nas še ne boš zapustil . . .”

Judita je sklenila, da vpriči očeta ne bo jokala, pa se kljub vsemu premagovanju ni mogla ubraniti solza.

“Nič ne žaluj! Čas je, da grem k počitku. Grem k tvoji ma-

Kristus je vstal!

*Vstali bomo
tudi mi!*

*Naj nam ta vesela
vesnica prinese luč
v našo vsakdanjost
in moč v
naše napore!*

*Vaši
dušni pastirji*

**DAROV ZA BERNARDOV
TISKOVNI SKLAD:**

\$15.— PLANICA-SPRINGVALE;
\$11.— Jože Podboj; \$10.— Mišo Patafta; \$8.— J. Erzetič; \$7.— Marija Katič; \$6.— J. Hinrichsen, Franc Cehun, Stanko Pevc, Roman Zrim, Antonija Vodopivec, Milka Pongrac, Milan Jazbec, Ivan Habor, Ludvik Tušek, Ana Dominko, Franc Juha, Franc Danev, Jože Dekleva, Ivan Mezgec, Amelija Štolfa, Jožefina Hvala, Alojzija Paravan, Bernard Zidar, Franc Rolih, Ivan Mesar, Danila Pavič, Louis Širca, Dr. Mihael Colja, Ivan Stanjko, Lojzka Jug, Terezija Simunkovič, Eva Wajon, Anton Kosi, Janez Robar, Slavko Jernejčič; \$5.— Marjan Jonke, Alberta Colja, Štefan Srnc; \$4.— Frances Klun, Franc Maver, Jože Vukovič, Alojz Markič; \$3.— Mira Urbanč, Marjan Potočnik, Lilijana Veber, Roman Zajelšnik, Anton Brumen; \$2.50 Ivan Erjavac; \$2.— Ema Simčič, Franc Arnuš, Slavka Ambrožič, Marija Jurševič, Maura Vodopivec, Anica Sivec, Jože Vogrinčič, Anica Pegan, Alojz Rezelj, Franc Kološa, Helena Konšak, Marta Veljkovič, Franc Zgoznic, Marija Štavar, Anton Šajn, John Mihič, Evgen Benc, Ana Paulin, Anton Gržina, Izabel Bukarica, Karolina Čargo, Roman Petelinek, Zofka Brkovec,

**VSTALI ZVELIČAR
NAJ VSEM PODELI
VESELJE IN MIR!**

To Vam žele
slovenske sestre
in
oba posinovljena
afriška misijonarja!

teri in sestricam, ki me že čakajo. Kaj je deset, dvajset ali trideset let življenja! Nič! In tako bomo kmalu vsi zbrani pri Bogu kakor v velikanski cerkvi. In neprenehoma bomo peli, peli in zopet peli . . . brez konca in kraja . . .”

Blažen smehljaj se je bil razlil na ustnice starega moža, njegov pogled pa je bil že uprt preko sten sobice, nekam daleč, v neizmerne daljave večnosti . . .

LABODOVA PESEM

V NEDELJO po krščanskem nauku so se cerkveni pevci zbrali okrog smrtne postelje organista Blaža. Njegove moči so z vsakim dnem kar vidno pojemale.

Vsaakega posebej so objele Blaževe oči. Končno mu je oko še vedno nemirno begalo sem in tja po resnih obrazih. Tudi pevci so se začeli ozirati, kajti čutili so, da še nekoga išče.

Kaj niso vsi zbrani? Nekoga je pogrešilo nemirno oko dobrega moža. Jamarjeve Francke ni bilo med navzočimi.

Pa prav njo je želelo Blažovo srce. Bolnik je vedel, kakšno je bilo razmerje med njim in njo. Predolgo časa je čutil, koliko bolečin mu je povzročilo njeno ravnanje. Danes ni več mislil na to, danes jo je hotel on prositi odpuščanja, kar je pri tem s svoje strani zagrešil. Toda Francke ni bilo . . .

Tisti večer, ko je tako nesrečno padel pred župniščem, se mu je nekdo tako škodoželjno zasmeljal, ko je tipal po temnem farovškem hodniku. Vse dneve bolezni je razmišljal, kdo naj bi to bil. Do danes je bila zanj to nerešena uganka. Zdaj pa mu je prišlo nenadoma na misel, da se tako smeje samo Jamarjeva Francka. A že naslednji trenutek se je prestrašil, da ji morda dela krivico. V teh mislih Blaž ni bil duševno prisoten med svojimi pevci, ki so stali okrog njegove postelje in ga molče motrili. Neka neznana grenkost mu je stiskala dušo. Čutil je, da bo to grenkost nesel s seboj v večnost kljub temu, da je upal s tem sestankom vse urediti in da se bo danes uredilo zlasti bolešno razmerje med njim in Francko. Ni je bilo . . .

“Vesel sem, da ste prišli”, je počasi začel. “Moj čas se steka. Podoben sem uri, katere pero se je odvilo do kraja. Zdaj zdaj bo prenehala iti. Morda udari še dvakrat, trikrat, pa bo obstala . . . Poslavljam se. In kako sem vesel, da vas vidim zopet zbrane okoli sebe kot tolikokrat v cerkvi na koru . . . Vse račune bi rad uredil in tako spravljen z Bogom ter ljudmi mirno odšel . . . Zato prosim vse skupaj in vsakega posebej: odpustite mi, če sem kdaj koga razžalil ali pa mu storil kako krivico . . . V znak, da se poslavljam kot prijatelji, naj mi vsak poda roko v slovo . . .”

“Saj še nisi tako slab, Blaž”, je pristopil bliže Cvelbarjev Janez, Cilkin oče, “a če je tvoja želja, ji vsakdo izmed nas rad ustreže. Ne ti nas, ampak mi bi te morali prositi odpuščanja. Pevski zbor ti je prizadeljal mnogo težkih ur — odpusti in pozabi! . . .”

Krepko mu je stisnil desnico in jo dolgo držal v svoji. V očeh obeh so se lesketale solze. Za Cvelbarjem so pristopili ostali pevci in pevke: ganljiv je bil ta obred, skoraj podoben bogoslužju v cerkvi in tiho se je razvijal. Marsikdo se je sklonil in mu še posebej zašepetal prošnjo za oprostitev. Ta in oni je zasmrkal in si obrisal solze.

Ura je mirno tekla in mrak je nastajal. Lučka pred podobo Križanega je metala dolge sence po sobi in risala oblike navzočih po steni.

Tedaj se je oglasil zvon in zapel svoj večerni pozdrav Mariji.

“Ave Marija zvoní”, se je zdrzil bolnik, “ali ne bi skupaj zapeli Materi božji v čast?” Dvignil se je na ležišču in prvi začel: “Ave Marija . . .”

Strme so pevci gledali in poslušali. Čutili so, da je zbral svoje poslednje moči, da še enkrat pozdravi Marijo, kateri v čast je pel vse življenje. Vzelo je nekaj časa, da so še sami poprijeli in je zadonela vsa bolniška soba.

Zvonjenje je utihnilo, dan je ugasnil. Skoraj istočasno je dogorela tudi lučka pred podobo Križanega.

Blaž je odpel in omahnil na blazine. Še nekajkrat je glasno zasopel, nato pa mu je mrtvi pogled nepremično obstal na križu. . .

Pevci so zdrknili na kolena. Judita je glasno zajokala.

Nekdo od pevcev je odhitel proti cerkvi in kmalu se je iz lin oglasil navček . . .

Naslednje jutro pa je tudi veliki zvon oznanil vsej srenji, da se je od sveta poslovil organist Blaž. Izpraznili so šolski razred v pritličju: tam naj zadnje ure pred pokopom leži Blaž Belihar, ki je kot upravitelj in učitelj prav tej šoli posvetil moči svojih tridesetih let.

Kljub temu, da je bilo sredi najhujše zime, so farani krsto odeli v zelenje in cvetje. Od vseh strani so hodili kropit dobrega moža in mu s tem izkazali svojo hvaležnost.

Na svečnico popoldne po krščanskem nauku je bil pogreb. Faranom se je pridružilo mnogo ljudi iz sosednjih župnij. Prišla sta tudi Blaževa sinova z ženama in otroki.

Tako veličastnega pogreba v Veliki vasi še stari ljudje niso pomnili. Sprevod s truplom pokojnika ni mogel naravnost na pokopališče, ker se pogrebci ne bi mogli zvrstiti. Odšel je skozi vas in po stranski poti proti božji njivi. Župniku so se pridružili še trije duhovniki pri pogrebnih obredih.

Pevci so svojemu pokojnemu organistu zapeli pri šoli in v zadnje slovo tudi na pokopališču. Prejšnja leta so se na ta dan zbrali ter mu zapeli na predvečer godu. Letos pa so mu s pesmijo namesto čestitk želeli ob odprtem grobu večni mir in pokoj . . .

(Dalje prihodnjič)

Prvi
znanilci
slovenske
pomladi . . .

Misli, Marec 1977

ROJAKI WOLLONGONGA IN OKOLICE,

bi radi dali svojim velikonočnim
praznikom prijeten zaključek?

Vabi Vas

DOMAČA

POVELIKONOČNA ZABAVA

na mojem zemljišču

(42 Kanahooka Road, DAPTO),

kjer bo na **velikonočni ponedeljek**
popoldne in zvečer

preskrbljeno z jedačo in pijačo,

za večerni ples pa bodo igrali

ANDREJČKOVI FANTJE.

Vstopnina dva dolarja.

DOBRODOŠLI!

JAKOB BOŽIČ,

lastnik in prireditelj

Telefon (po osmi uri zvečer)

29 7867

Ivan Truden, Jože Košorok, Franc Horvat, Rudi Simonetič, Mihaela Brkovec, Justina Glajnarič, Terezija Ilijaš, Marta Falež, Jože Ficko, Drago Grlj, Alojzija Debevec, Marija Celhar; \$1.— Milan Prosenik, Franc Plohl, Jože Vuga, Marica Darmannin, John Porok, Franc Kmetič, Viktor Gnezda, Justina Costa, Marija Pfalfer, Janko Filipič, Marija Lotrič, Štefanija Smrdelj, Jožef Androjna, Ivanka Cek, Anton Ferfila, Franc Kravoš, Martin Baligač, Alojz Jakofčič, Ivanka Tomšič, Franc Jau-nik, Milka Kristan, Marija Poljanec, Laura Premrl, Marija Kos, Franc Tomažič, Ema Kowalski, Jože Lip-pec, Alojzija Ferbežar, Štefka Tomšič, Milka Medica.

BARAGOV PROCES:

\$10.— Ivan Mezgec.

**SLOVENSKI MISIJONARJI,
TOGO, AFRIKA:**

\$64.15 Julka Mrčun; \$57.60 N.N. (prva plača na delu — Bogu v zahvalo); \$20.— Lojzka Vučko, Ivan Žele (za lačne), druž. Slavko Jernejčič, Heidelberg, Vic. (namesto velikonočnih čestitk prijateljem), druž. Alojz Golja; \$10.— Marija Radin, Jožefina Hvala, Franc Rolih (za lačne); \$8.— Agata Zupanič; \$7.— Marija Katič; \$5.— Marija Jug (za lačne), Alberta Colja, druž. Alojz Golja (za lačne); \$4.— Julijana Šajn (za lačne); \$1.— Franc Mramor.

DOBROTNİKOM BOG POVRNI!

BREVIR V SLOVENŠČINI je bil nedavno dotiskan. Pripravil ga je ljubljanski nadškofijski liturgični svet, odobril pa dne 12. januarja sveti sedež. Tako bodo slovenski duhovniki in redovniki svoje dnevne molitve mogli odslej opravljati v domačem namesto v latinškem jeziku. Enako seveda redovne sestre in kakor poročajo iz Ljubljane, se je tudi mnogo laičnih oseb zdaj zavzelo za to dnevno molitev. Tako je želel tudi koncil za tiste verne laike, ki imajo več časa za molitev in žele biti s Cerkvijo tesneje združeni.

Brevir je v dveh molitvenih knjigah (ena od prve adventne nedelje do velikega četrtega, druga od velikega četrtega do zadnje nedelje cerkvenega leta). Vsak del ima 1150 strani na bibličnem papirju in dvobarvnem tisku. Dodatek so posebne knjižice (pet po številu) "lekcij" iz svetega pisma in drugih spisov.

Izid prvega slovenskega brevirja je za slovensko Cerkev velik dogodek v njeni liturgični obnovi; nič manjši od izida mašne oltarne knjige, ki jo že nekaj časa uporabljamo. V teh pridobitvah smo Slovenci res na tekočem in prav nič ne zaostajamo za velikimi narodi. V marsičem gremo celo pred njimi.

NA ROJSTNEM DOMU svetovnoznane slovenskega matematika Jurija Vege v Zagorici je Društvo slovenskih matematikov, fizikov in astronomov dodatno in na novo opremilo sobo. Otvoritev tega enosobnega "muzeja" je bila že leta 1968. V zadnjih letih pa je bilo nabranega toliko novega gradiva in Ve-

govih del, da je bilo nujno to stalno razstavo na novo urediti in izpolniti. Soba je za obiskovalca res zanimiva in vredna ogleda.

Vas Zagorica leži na pol poti med Ljubljano in Litijo, na levi strani Save. Leta 1944 so jo Nemci požgali, a se je po vojni zopet dvignila iz pogorišča.

RAZVOJ FOTOGRAFIJE na Slovenskem od 1840 do 1918 je bilo naslov zanimive razstave, ki so jo priredili v galeriji Prešernove hiše v Kranju. Prikazala je staro fotografsko umetnost na Slovenskem. Zopet nas je spomnila, da se prav Slovenci lahko s ponosom ozremo v zgodovino tega področja: naš rojak Janez Puhar je bil namreč izumitelj fotografije na stekleno ploščo, ki jo je šele v našem času izpodrinil film.

MARIBORSKA UNIVERZA, ustanovljena pred nekako dvema letoma, je v zadnjem decembru podelila svoj prvi doktorat. Doktorand te visoke ekonomske šole, Milan Mejak, je uspešno zagovarjal svojo disertacijo "Model mednarodnega trženja v odnosih z deželami v razvoju".

PLINARNA v Ljubljani je slavila 26. novembra 115-letnico svojega začetka. Ob tej priliki so odprli ob Vodovodni cesti nov plinohramski prostor, ki je trikrat večji od dosedanjega.

Kot ostala mesta je tudi Ljubljana v začetku uporabljala plin v glavnem za cestno razsvetljavo, ki jo je prav za prav šele zadnja desetletja polagoma izpodrinila elektrika. Razsvetljavi so sledili plinski kuhalniki, pa tudi tem je elektrika vedno večji konkurent. A plin na veljavi še ni izgubil in še dolgo verjetno ne bo. Zlasti ne ob dejstvu, da je elektrarn premalo in se električno omrežje tako hitro širi, da je vedno preobremenjeno.

Zanimivo je dejstvo, da zgodovina priznava prvi poskus uporabe gorilnega plina za svetilo — jezuitom. Letnica tega poskusa naj bi bila 1794.

LOŽ na Notranjskem bo imel letos svoje slovesnosti: mesto bo praznovalo 500-letnico obstoja. Pol tisočletja se pa že izplača proslaviti "na veliko". No, pa tudi manjše obletnice niso kar tako. Zato bodo jubileju Loža dodali letos tudi proslavo 100-letnice loške godbe na pihala, 90-letnico loškega gasilskega društva in pa 50-letnico gasilske skupine Iga vas.

PO RAZISKAVAH so slovenski "sindikati" objavili, da je v Sloveniji zaposlenih 100.000 oseb iz drugih držav Jugoslavije. Polovica od teh je izjavila, da se ne namerava več vrniti v svoje kraje. Okrog 30% teh delavcev živi v samskih domovih, 17% je podnajemnikov, 15% ima svoje stanovanje, 14% jih živi po zasilnih barakah, 5% pa sploh nima stanovanja. Največ teh delavcev je iz Bosne in Hercegovine (46%), iz republike Hrvatske pa 34%. Zaposleni so največ v gozdarstvu, industriji, rudarstvu, kmetijstvu in gradništvu.

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

Ista raziskavanja povedo dalje, da je "prav toliko (100.000) Slovencev na delu po kapitalističnih državah", namesto doma. Franc Popit, predsednik Centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije, je izjavil, da se Slovenci selijo v tujino na delo "zaradi standarda".

PRIČAKOVALI BI, da je v Jugoslaviji poleg Dalmacije Slovenija zaradi svojih naravnih lepot na polju turizma najbolj poudarjena dežela. Zato nas preseneča ugotovitev v domačih časopisih, da ima ravno Slovenija med vsemi republikami **najmanj** turističnih propektov za tujino. Zanimivo bi bilo vrtati, kaj je temu vzrok: ljubosumnost Belgrada, ali nezainteresiranost slovenske vlade? Vsekakor bi prav Slovenija zlahka konkurirala Švici, ne le po svoji čudoviti naravi, ampak tudi v cenah uživanja teh naravnih lepot.

Poročilo pravi, da sedaj pripravljajo gradivo za splošni prospekt Slovenije. V kratkem naj bi ga izdali v 600.000 izvodih.

Ob vsem tem sem se spomnil na jugoslovanski turistični film, ki sem ga nedavno videl na nekem seminarju avstralskega vladnega vzgojnega oddelka. Slovenija ni bila v besedilu niti omenjena, pa tudi enega samega posnetka v njem ni bila vredna. Še jadranska obala se je v filmu končala tam, kjer se prične naša slovenska. ...

MED NAJBOLJŠE farme v Sloveniji (pa tudi Jugoslaviji) spada farma v Poljčah, ki redi okrog 200 krav. Lani su namolzli 1,368.868 litrov mleka, kar da povprečno na eno kravo 6,565 litrov. Ta dosežena povprečna številka spada med najboljše na svetu. — Poročilo doda, da je ta slovenska farma zato tudi ena redkih v državi, ki pri mleku lani ni imela izgube.

STO LET ŽIVLJENJA, 78 let duhovnik, 60 let profesor in nosilec treh doktoratov, kot duhovnik ni

Melbournskim Slovincem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

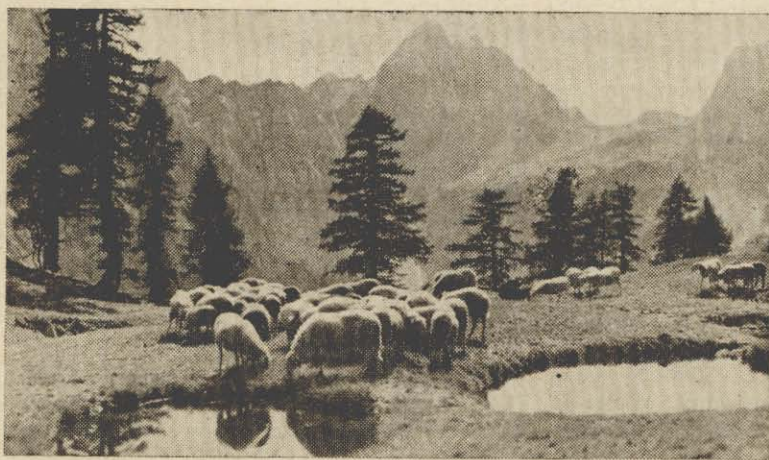
Garancija za vsako delo!

opustil niti ene svete maše, nikoli ni bil resno bolan, še danes bere brez očal, ob nedeljah je še vedno po šest ur v spovednici, vstaja pa vsak dan ob pol petih... To je razkril razgovor urednika "Ognjišča" z najstarejšim slovenskim duhovnikom, stoletnikom **prof. Jožetom Demšarjem**, ki živi in še dela pri Sv. Petru v Ljubljani. Že lani smo ga omenili, ko je stopil v stoto leto, ter mu tudi iz Avstralije želeli dočakati stoletnico. Dočakal jo je in v tem mesecu — nedelja 13. marca — je njeno proslavljanje v šentpetrski cerkvi. Vsi slovenski škofje so obljubili priti in se pridružiti številnim znancem, pa tudi prvak dunajske opere, rojak Anton Dermota, je obljubil s svojim tenorjem povzdigniti to izredno slovesnost.

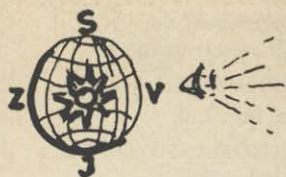
Stoletnik, Bog Vas živi! Le korajžno naprej!

OB ŠTIRIDESETLETNICI mučeniške smrti Lojzeta Bratuža so se ga goriški rojaki dne 13. februarja spomnili s posebno žalno slovesnostjo v Podgori pri Gorici. Pri maši zadušnici je govoril župnik Mirko Mazora, po maši pa so razni zbori zapeli več Bratuževih pesmi na trgu pred cerkvijo, kjer je njegova spominska plošča. Pri žalni slovesnosti so recitali tudi nekaj pesmi Ljubke Šorlijeve, znane goriške pesnice in pokojnikove žene.

O Lojzetu Bratužu bomo več pisali v prihodnji številki MISLI.

Pomlad v slovenskih planinah

Z VSEH VETROV

GORIŠKI pevski zbor "Lojze Bratuž" je v božičnih praznikih priredil koncert v Parizu in žel lepe uspehe. Zamejskemu pevskemu zboru, ki se tako uveljavlja tudi izven slovenskega okolja, tudi avstralski Slovenci čestitamo Zlasti primorski Slovenci, ki jih je dosti med nami, so veseli, da slovenska pesem po Goriškem še vedno živi in dviga narodno zavest. Kakor včasih, ko je narodni mučenec Lojze Bratuž še živel in pel.

BENEŠKIM SLOVENCEM je v Čedadu dne 9. januarja govoril videmski nadškof Alfredo Battisti. Med očetovskim govorom je potrdil, da se je našim rojakom po Beneški Sloveniji zgodila v preteklosti marsikatera krivica v uporabi materinega jezika, celo v cerkvi, ne le po šolah in po uradih. Nadškof se je pred dvorano javno oprustil za te neupravičene postopke proti Slovincem. Zagotovil jim je v svoji nadškofiji vso svojo solidarnost in podporo.

Da je nadškof lani pisмено dovolil slovensko bogoslužje, kjer koli po farah ga Slovenci žele, smo že poročali. Bog daj, da bi dobil sodelovanje vseh svojih duhovnikov!

P. JAKOB ŽIBERT je znani slovenski jezuit v Rimu. Pred nekaj meseci je slavil zlati mašniški jubilej. Pri slavnostnem kosilu se je zahvalil za tri stvari: za svoje verne starše, za desetletno delovanje pri predvojnem glasilu "Glasnik Srca Jezusovega" in pa za 25-letno bivanje v Rimu. O zadnjem je takole povedal: "Tretje, za kar se Bogu danes zahvaljujem, je 25 let bivanja v Rimu, v svetem mestu Rimu. Roma santa! Rim je moderno mesto. V njem lahko najdete vse razvrtnosti modernega mesta, če hočete. Toda kljub temu Rim je in ostane sveto mesto. Tam je bazilika svetega Petra, tam je kolosej, tam so katakombe... Čim dlje ostaneš v Rimu, tembolj čutiš, da je kljub vsemu Rim le sveto mesto..."

Rim je zlatomašniku moral res prirasti k srcu. Kot središče krščanstva bi moral prav vsem kristjanom veliko pomeniti. Živimo v zmedenem času mnogih "krivih Kristusov in krivih prerokov", ki jih je svojim zvestim napovedal že Kristus sam.

NOBELOVO MIROVNO NAGRADO, ki lani ni bila podeljena nikomur, sta si zaslužili, pravijo skandinavski časopisi. Miss Mairead Corrigan in Mrs. Betty Williams namreč, junaški Irki, ki jima je dovolj prelivanja krvi in nedolžnih žrtev po Severnem Irskem. Našli sta se na pogrebu treh ubitih otrok — nečakov Mrs. Corrigan, ki je bil nema manifestacija proti slehernemu nasilju. Tako se je spočelo 10. av-

gusta lanskega leta "Irsko mirovno gibanje". Preprosti ženi, obe katoličanki, sta ga začeli in je najprej zajel le ženski svet, danes pa je splošno gibanje vseh dobre volje. Združuje katoličane in protestante, Jude in celo ateiste. Prvič po dolgih letih se nad Irsko jasni in Miss Corrigan je prepričana, da je gibanje delo Svetega Duha, ona pa le njegovo orodje.

Prav te dni je Miss Corrigan v Avstraliji, kamor je dospela iz Nove Zelandije. Povsod ima zborovanja s prošnjo za pomoč, da bi začeto delo res rodilo trajni uspeh.

Morda bodo pa le ženske napravile to, česar moški doslej na Irskem niso zmogli. In če bo uspelo na Irskem — zakaj bi ženski svet drugje po svetu ne napravil reda? Končno je že čas, da se nad vsem svetom razmaknejo temni oblaki, ne le nad Irsko...

VČASIH je komaj kakšna novica prišla preko ruske meje v svobodni svet, pa še tej svobodni svet, prepojen z rdečo propagando, ni hotel verjeti. Danes je v tem malo drugače: ves svet pozna imena kot so Pasternak, Solženicin, Amalrik, Sinjavski, Bukovski in celo vrsto razumnikov v najvišjih stopnjah ruskega znanstvenega sveta. Prav te osebe so si upale povedati, da sovjetski režim dela napake in da ne pusti svobode. V teh primerih je režim v obrambi, ne v napadu: s psovskami hoče odpraviti njih izpovedi, medtem pa jih razglašajo za nenormalne in vredne umobolnice, ali pa plačance kapitalističnega sveta. Neprijetna je ta zadeva komunističnemu tisku v demokratičnem bloku: italijanska in francoska komunistična stranka ne soglašata z načinom sovjetskega režima, iščeta pa na vse načine, kako bi svojim članom opravičili sovjetske metode. Ni več tako lahko kot včasih dopovedati svojim članom, da je treba Moskvo brezpogojno ubogati.

Le kaj bo iz vsega tega nastalo v naslednjih desetletjih? Internacionala se drobi — imperija absolutne ubogljivosti Moskvi ni več in pot nazaj v slepo enotnost je skoraj nemogoča. Kopica komunističnih strank nastaja, ki priznavajo Marx-Leninovo doktrino, pa jo obenem krojijo na svoje načine: po kitajsko, albansko, titovsko, kubansko, zdaj že tudi po laško in francosko...

Če drži, da iz strupene korenine ne morejo zrasti drugačne kot strupene mladike, potem tudi ta cepitev ne bo prinesla ravno raja...

"PISMO 77" je odposlalo češkoslovaški vladi pet vidnih čeških osebnosti: zahtevajo izpolnjevanje kultur-

nih obveznosti helsinške pogodbe. Zdaj so objavili temu protestnemu manifestu dodatni seznam podpisnikov: preko 300 znanstvenikov in intelektualcev se je prvim petim korajžno pridružilo, četudi jih lovi policija, jim dela hišne preiskave in jim grozi z izgubo službe.

Češka akcija je sprožila enako akcijo tudi na Madžarskem, kjer kulturniki prav tako zahtevajo kulturno svobodo. Vse kaže, da se bo protest razširjal še dalje po drugih vzhodnih evropskih državah. Prav lahko postane nekako "mednarodno odporno gibanje" kulturnikov, ki jih totalitarni režimi drže v svojih političnih mrežah.

SVOBODNA SLOVENIJA, tednik aragontinskih Slovencev, je v lanskem novembru praznovala svojo 35-letnico, dasi izhaja v Argentini seveda šele od januarja 1948, po prihodu prvih slovenskih beguncev v to južnoameriško deželo. Pričetek "Svobodne Slovenije" je bil namreč 22. novembra 1941 v Ljubljani, kjer se je pod okupacijo pojavila kot ilegalni list, razmnožen na ciklostilu in z edinim možnim razširjanjem: na skrivaj iz rok v roke. Dobra tri leta je list vzdržal v najtežjih okoliščinah in nevarnostih za izdajatelje in bralce. Bil je trn v peti tako okupatorju kot vsem, ki so hoteli narod s silo revolucije spraviti pod komunizem, saj je bil glasnik resnice in demokracije. Njegov začetnik je bil Miloš Stare in je s svojim tajnim delom takrat veliko tvegalo. Po prihodu v Argentino kot begunec je s "Svobodno Slovenijo" nadaljeval v tiskani obliki in z istimi načeli, kot jih je začrtal v svoji prvi ilegalni ljubljanski izdaji: Zvestoba svobodi, resnici in pravici!

Že letnica 35 je za slovenski list dolga doba. Gotovo pa ne bi bilo lahko najti med uredniki listov nekoga, ki bi tako dolgo dobo list urejeval, vanj pisal in za njegovo vsebino odgovarjal. G. Miloš Stare je pri "Svobodni Sloveniji" še vedno glavni urednik in pisec mnogih člankov. Za vztrajnost mu Slovenci po svetu lahko samo čestitamo. Tako njegovemu delu kot "Svobodni Sloveniji" želimo še mnogo let, saj prav jasnih načel slovenski izseljenci po vsem svetu danes tako zelo potrebujemo.

NOVO CEPIVO proti steklini so pridobili na lyon-skem inštitutu "Merieux" v Franciji in so poskusi pokazali popolno zanesljivost. Ocenjeno je bilo kot velik uspeh v medicinski vedi. Zadošča samo šest injekcij in nima nobenih stranskih učinkov.

POLITIKA ZLEGA ne pozna meja, je zapisal ob zadnjih ugandskih dogodkih newyorški "Times". Skrivnostna smrt anglikanskega nadškofa domačina Luwuma je vzbudila številna ugibanja in ostre proteste po vsem svobodnem svetu. Poznavalci razmer se boje, da je uboj nadškofa le uvod v široko Aminovo ak-

cijo proti ugandski krščanski skupnosti. Po Afriki kroži dokument, ki so ga vseafriški škofovski konferenci poslali anglikanski škofje (podpisal ga je tudi pokojni Luwum). V njem opozarjajo na "hudo nevarnost" za vse ugandske kristjane. Dokument pripoveduje o pobojih duhovnikov in o množičnem begu kristjanov iz dežele.

LETO POLITIČNIH JETNIKOV naj bi bilo naše leto 1977, je sklenila mednarodna organizacija Amnesty International, ki se zavzema za usodo političnih jetnikov po svetu. V okviru organizacije je bivši rodezijski predsednik Todd pozval vse države sveta, naj bi to leto izpraznile svoje politične ječe in taborišča. Bo poziv rodil uspeh? Malo verjetno.

SATANA hoče Hollywood napraviti za filmskega zvezdnika — trenutno je v izdelavi kar dvanajst filmov, ki kažejo vso satanovo moč. Seveda gre filmskim družbam za milijonski dobiček, za drugo jim ni mar. Znani film "Eksorcist" je prinesel nad sto milijonov dolarjev čistega, novejši "Omen", ki je stal nekaj manj kot tri milijone dolarjev, pa je že v prvih štirih mesecih vrnil producentom petdeset milijonov... Človeštvo izgublja vero v Boga in se posmehuje njegovim zapovedim, pa se vedno bolj vdaja praznoverju, ki vodi pod satanovo oblast. Zato tudi ti filmi napravijo več zlega kot dobrega. Verske ustanove jih ne odobravaljo, ker na splošno izključujejo Boga, satana pa naravnost poveličujejo in ga prikazujejo čisto po svoje. Proti te vrste filmom so že tudi psihologi in psihiatri, pa tudi ameriška policija je ugotovila že precej slabih posledic. A proizvajanje teh "satanskih" filmov gre dalje — odločilni so le gospodarski in potrošniški razlogi...

ITALIJANSKI SENAT je v začetku tega meseca z veliko večino odobril zakon za ratifikacijo osimskih sporazumov glede italijansko-jugoslovanske meje. Zakon samo še čaka podpisa predsednika italijanske republike, nato bodo predstavniki Jugoslavije in Italije izmenjali ratifikacijske listine. Smo se s tem res za vedno odpovedali Trstu in Gorici ter vsemu ozemlju pod Italijo, kjer je stoletja bival slovenski rod? So se s tem res tudi Italijani odpovedali slovenskemu delu, ki so ga na tako lahek način dobili po prvi svetovni vojni in izgubili po drugi? Bodo kaj manj škilili preko meje z željo v srcu, da bi bila "Provincia di Lubiana" spet njihova?

Eno je gotovo: ko bodo dokončno urejena vprašanja državne meje, bodo padle tudi zadnje ovire za cerkveno-pravno ureditev obmejnega področja. Koperska administratura bo postala polnopravna škofija in dr. Janez Jenko iz administratorja polnopravni škof. Ta korak smo že dolgo čakali in ga Slovenci pozdravljamo.

Dragi striček!

Tudi jaz sem se odločila, da ti napišem pismo. Živim v Mareebi, North Queensland. Tu seveda nimamo slovenske šole, zato me moja mama uči slovensko. Stara sem devet let in hodim v peti razred.

Naša družina živi na farmi. Imamo tri konje in zelo rada jezdim. Veseli me tudi gledati govedo, kako se lepo in mirno pase. Nam daje vsak dan mleko krava, ki smo ji dali ime Susi. Z bratcem Martinom pa se zelo rada igrava s psom, ki smo mu dali ime Lisko.

Tudi jaz z mamino pomočjo rada prebiram pesmi, ki jih objavljaš v Kotičku. Imam pa tudi knjižico "MOJCA BERE", ki ima polno lepih pesmic. Tri sem prepisala in ti jih pošiljam. Mogoče boš katero objavil v Kotičku, da jih bodo brali še drugi otroci.

Lepe pozdrave! **Helena Cek**, 9 let, Mareeba, Qld.

Draga Helenca, lepo je, da si se oglasila iz take daljave. Tudi je lepo od tebe, da mi hočeš pomagati s pošiljko treh pesmic. Žal sem za to številko že drugo velikonočno oddal tiskarni, ostali dve pa bosta ob priliki prišli na vrsto. Pozdrav tebi in Martinu, pa tudi kravici Susi in psičku Lisku. A v prvi vrsti seveda očku in mamici, ki te tako lepo uči našega jezika. — Striček.

DRAGI OTROCI, zopet zgled za vas!

Na Monash univerzi v Melbournu je končal svoje študije (Chemical Engineering) **WALTER PAHOR**. Na graduaciji 18. marca letos bo prejel diplomu in naslov: Bachelor of Engineering. Ponosni smo nanj, saj vemo, da se bo ob tej priliki svojim staršem po slovensko zahvalil za razumevanje in pomoč dolgih šolskih let. Ko z njim govoriš "po naše", bi si težko mislil, da je fant rojen v Melbournu.

Walter je začel osnovno šolo na župniji sv. Petra v East Bentleigh, srednješolsko izobrazbo pa je prejel v St. Bede's College v Mentone, kjer so ga La Salle Brothers usposobili za univerzitetni študij. Bil je še zelo mlad, ko so ga starši kljub precejšnji razdalji z bratom Gayem začeli voziti tudi v našo Slomškovo šolo. Oba sta velikokrat nastopala na naših mladinskih prireditvah: vsa nasmejana, z lepo tekočo slovenščino in z domačimi melodijami. Harmoniko se je namreč začel Walter že zgodaj učiti, s petnajstimi leti pa še orgle. Več let že igra precej večerov pri orkestru, poučuje glasbo (tudi naš harmonikaš Peter

CVETNA NEDELJA

MAČICE RUMENE,
VRBE ZELENE,
DANES PO VAS SEM PRIŠEL,
ŠIB BOM NAREZAL,
BUTARO ZVEZAL,
NESEL DOMOV JO VESEL.

TRDO BODIČJE,
DROBNO GRMIČJE
BODEM PRIVEZAL NA LES.
ZGORAJ BO BRINJE,
SPODAJ BRŠLINJE,
JABOLKA RDEČA PA VMES.

CVETNA NEDELJA,
SREČE, VESELJA
ZVRHANO MERO MI DAJ!
V CERKVICO BELO
BOM NESEL VESELO
BUTARO TJA IN NAZAJ!

Pirnat je pri njem začel) in nekaj celo tudi sam komponira. Kljub vsej zaposlenosti je rad ustregel, kadar je bil naprošen za branje berila pri slovenski maši. Največjo uslugo pa je storil slovenskemu verskemu središču, ko je dve leti vodil mladinski zbor "Glasniki". Ta pevska skupnost naših mladincev nastopa z modernimi verskimi popevkami enkrat na mesec pri nedeljski maši, nastopila pa je tudi pri obeh vseavstralskih koncertih slovenske mladine ter lani prejela pokal.

Walterju smo hvaležni za njegovo delo verskemu središču. Naj bo tu omenjeno, da je bil prav on prvi gojenec Slomškove šole, ki je tudi od tega, kar je svoj čas v slovenski šoli prejel, zdaj rade volje vračal naši skupnosti. Čestitamo mu k univerzitetni diplomi in mu želimo v življenju še obilo lepih uspehov.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

CANBERRA, A.C.T. — Nihče še ni poročal o smrtnem slučaju v eni naših tukajšnjih slovenskih družin, ki je nepričakovano in tragično izgubila moža in očeta dne 27. decembra lanskega leta. FRANCA ŽAGARJA so našli mrtvega v Alburyju. Maša zadušnica je bila 31. decembra v St. Christopher's Cathedral, Manuka, pokopan pa je bil na canberrskem pokopališču.

Pokojni Franc je bil rojen 2. aprila 1929 v Šenčurju pri Kranju. Leta 1949 se je v Kranju poročil z Anico Erčulj, po nekaj letih pa sta odšla čez mejo v Avstrijo. V Avstralijo sta dospela s sinom Bojanom 19. januarja 1958 na ladji "Aurelia". Bojan je zdaj že poročen, tukaj rojeni Viktor pa ima petnajst let. Žagarjevi so najprej živeli v Melbournu (Footscray), nato so se preselili v Canberro. Pokojni Franc je bil po poklicu pleskar.

Vsem Žagarjevim izrekamo iskreno sožalje ob nenadni izgubi. — **Poročevalec.**

MELBOURNE, Vic. — Zadnjič smo pod rubriko **Kdo bi vedel povedati** . . . povpraševali, kdo bi morda poznal ali vedel, kje se nahaja STANISLAV KODERMAC, rojen leta 1903 v Neblem (Brda), v Avstraliji že od leta 1927. Iskal ga je brat v domovini, ker se že nad deset let ni oglasil. — Zdaj je uredništvo prejelo vest, da je iskani že med pokojnimi. Umrli je dne 14. februarja 1964 v Braidwoodu, N.S.W. Bratu smo sporočili, tu pa objavljamo zakasnelo vest za **Matico naših pokojnih**. Zopet eno ime več, za katerega doslej nismo vedeli; in Bog vedi, koliko je še takih slučajev pokojnih rojakov . . .

To je že drugi primer našega povpraševanja v enem letu, da iskanega nismo našli živega. Bolj veseli smo, kadar naša objava imena pride na sled živemu izgubljenecu. Tudi teh je bilo v zadnjih letih nekaj — brez objave imena v MISLIH bi se celo najbližji sorodniki nabrž več ne našli. Zato bomo v teh primerih vedno radi ustregli in pomagali pri iskanju. Tudi v tem je poslanstvo našega skupnega glasila. — **Uredništvo.**

ALLENBY GARDENS, S.A. — Pošiljam za naročnino in hvala za redno pošiljanje MISLI. Obenem naj vam povem, da sem postala "stara mama". Mojemu sinu Edvardu in ženi Wendi se je ravno za Miklavža, dne 6. decembra 1976, rodil sinček. Dali so mu ime Adam. Prilagam Vam sliko, da boste videli, kako je prijazen ta naš "Miklavžev dar".

V Adelaidi smo zdaj zadovoljni, ko imamo patra Filipa in cerkvico. Pater je z ureditvijo preobložen od dela in skrbi, pa upam, da bo imel od nas vseh močno

oporo. Spoznala sem njegovo sestro Sonjo, zelo prijazno gospodično, ki je prišla semkaj za nekaj časa iz Amerike. Žel je bilo njeno bivanje med nami prekratko; je pa izrazila upanje, da se še vrne.

Iskrene pozdrave patru uredniku in vsem naročnikom! — **Maura Vodopivec**

Čestitke k naslovu "stare mame", Editu in Wendi pa k prejemu tako lepega Miklavževega daru! Slika pa je žal v barvah in bi prišla v tisku pretemna. Z barvnimi fotografijami imam slabe izkušnje in se jih bojim uporabljati. Mi bo pa lep osebni spomin na adelaidске znance. — **Urednik.**

HOBART, TAS. — Na soboto 19. februarja smo imeli pri nas slovensko poroko. V St. John's Catholic Church, Glenorchy, sta si pred oltarjem podala roke slovenski fant in slovensko dekle, ki sta doraščala že tu v Avstraliji: **Anton Iskra** in **Nevi Novak**. Tonijeva starša sta iz Podgraja in Jelšan, živita pa v Geelongu, kamor je dospela Iskrova družina iz Južne Avstralije. Novakovi pa so doma iz Knežaka ter so si že ob prihodu v Avstralijo izbrali Tasmanijo. Kljub razdaljam sta se poročenca našla ter začela misliti na skupno ognjišče. Obema tudi slovenščina kar dobro teče.

Toniju in Nevi čestitamo k velikemu dnevu. Želimo jima na skupno življenjsko pot obilo božjega blagoslova! — **Poročevalec.**

**Micky's
Studio**

**9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE**

Tel. 63 1650

in

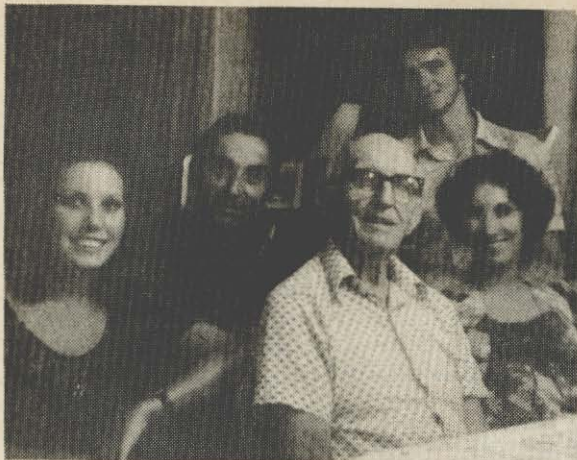
242 HIGH STREET, KEW, VICTORIA

Tel. 862 1039

**Za poroke, krste in razne druge družinske prilike
smo Vam na uslugo**

v našem studiu, v cerkvi ali doma!

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

V januarju obljubljen slika je tu: DEVETDESET-
LETNI "ATE" JOŽE PLUT (Woolloowin, Qld.) med
svojimi. Na levi slike vnukinja Dragica in za njo njen
oče Drago Andreis, na desni vnukinja Kristinca Bun-
ney r. Andreis, za njo pa njen mož Glenn. Hčerke Ma-
rije por. Andreis ne boste našli: je za fotografskim
aparatom . . .

"PLUTOV ATE", še enkrat čestitke k visokemu ju-
bileju! Dokler se MISLIM ne javi starejši od Vas, no-
site zastavo najstarejšega Slovence v Avstraliji. Naše
želje: korajžno jo nosite do stoletnice!

BRISBANE, QLD. — Zopet se oglašamo rojaki iz
Brisbane, da malo poročamo o društvenem delovanju
PLANINKE. Dne 5. februarja smo imeli občni zbor,
ki je v zadovoljstvo odbora in članov zelo uspešno
potekal. Rojaki so se vabilu v lepem številu odzvali
in s tem pokazali svoje zanimanje za društveni ob-
stoj in napredek.

Najprej smo uredili naše zastarelo vprašanje člana-
rine, ki res ni več ustrezala društvenim potrebam. Iz-
brali smo zlato sredino, ki bo v dovoljni meri od-
pomogla društveni blaginji, obenem pa bo dostopna
vsem rojakom.

Potrebno je bilo izpopolniti društvena pravila. Popra-
vili smo nekaj členov in dodali nekaj novih, ki nam
bodo služili pri nakupu zemljišča. Naše ime se odslej
uradno imenuje Slovensko-avstralsko društvo PLA-
NINKA, Brisbane. Obdržali smo drugi člen, ki je v
pravilih že od vsega početka in med drugim pravi, da
držimo zvezo z drugimi Slovenci širom Avstralije pre-
ko socialno-informativnega lista MISLI.

Članom je bila na občnem zboru dana izbira naku-
pa hiše, stare dvorane ali zemljišča. Večina se je od-
ločila za nakup zemlje. Upam, da bom mogel v bližnji
bodočnosti poročati o tem — za nas vse bo kaj vesela
novica.

Tudi Slovenci v Brisbanu smo lani zbrali lepo vso-
to za žrtve potresa v domovini. Želja darovalcev je

bila, naj pošljemo denar neposredno prizadetim dru-
žinam porušenih domov. Ker je med nami nekaj ro-
jakov prav iz prizadetih krajev, nam te želje ni bilo
težko izpolniti. Dobili smo že več pisem hvaležnih
družin, ki so dobile našo podporo. Nekaj teh pisem
sem prečital na občnem zboru: ob poslušanju iskren-
ih in hvaležnih zahval se je orosilo marsikatero oko.

Na pustno soboto (19. febr.) smo priredili uspešno
pustno zabavo. Imeli smo dosti lepih mask, pa vsi sku-
paj tudi dosti veselja in smeha, zlasti z "mačkom v
žaklju". Upam, da bomo imeli v teku leta še več ve-
selih prireditev, ki naj nas družijo v močno izseljensko
družino.

Vse bralce pozdravlja s slovenskimi pozdravi —
Franc Vodopivec, tajnik PLANINKE.

UNANDERRA, N.S.W. — Svoj čas je veljal pre-
govor: Imovina je tvoje ogledalo! in Kolikor znaš,
toliko veljaš! Ali je že dolgo od tega? To je bilo
takrat, ko še ni bilo tiste vsestransko "pravične" posta-
ve, da moramo biti vsi enaki. To je bilo takrat, ko je
bilo čebel več kot pa trovov in ko je bila čebela zašči-
tena, da ji je za njeno pridnost malo več ostalo. Ko-
likokrat slišimo ali beremo očitke, da delavec premalo
dela, da zahteva prevelike plače in podobno. V mestu
pa vidiš vse trgovine polne orodja, pohištva, hrane. . .
To je dokaz, da se proizvaja dovolj. Pa tudi to vemo,
da delavec sam kot tak ne dviga ne plač in ne cen.
Pri vsem tem pa padajo še očitki o vedno večjem ma-
terializmu — torej: ne bori se za življenjski standard!
Z isto propagando proti takim privatnim "materiali-
stom" se je začel tudi tisti veliki socializem v naši do-
movini. Kako daleč je pri tem prišel delavni človek,
pa sami vidimo. Tudi ruski pilot je izjavil nedavno na
Japonskem, da se življenje ruskega delavca od carske
dobe pa do danes ni prav nič spremenilo.

V naši deželi vlada danes velika prepozornost. Vo-
dja države pa nas pri tem spodbuja: kupujte, da bo
denar obratoval! . . .

Torej dva kontrasta; na eni strani: kupi!, na drugi:
ne bodi materialist! Kaj bo prevladalo? Vse kaže, da
socialistična davkarija. . .

Včasih se pa le najde kak pameten članek o tej
zadevi. Nedavno sem bral, kaj pravi ekonomist Milton
Friedman: veliki petrošniki (država) nas vodijo v pre-
pad in istočasno v izgubo svobode. . . Žal so ekono-
misti kljub študiju in iskrenosti brez moči, ker ekono-

MELBOURNSKI ROJAKI

Potrebuje morda priznanega TOLMAČA za
sodišče ali kako drugo važno zadevo?

Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo JANJO SLUGA!

48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078

Telefon:
49-4748
41-6391

mija mora biti povezana s politiko. Na svetu bo prišlo do lakote, kot je napovedano; pa ne zato, ker smo delavci "materialisti", ker preveč pojemo in popijemo, ampak iz preprostega vzroka, ker nas v to vodijo vodilni na svetu. Riba začne smrdeti pri glavi!

Že apostol Pavel je pisal o nastopu slabih časov takrat, ko bodo ljudje samoljubni, lakomni, prevzetni, brezbožni, otroci staršem nepokorni itd. . . Korenina vsa zla pa je lakomnost. Res je, da nas sveto pismo uči krotosti in ponižnosti in zadovoljstva s tem kar imamo, saj ne bomo ničesar nesli s seboj na drugi svet. Res je pa tudi, da je delavec tudi danes v dvajsetem stoletju, ko je industrija tako razvita, po svoje izkoriščan. Današnja brezposlenost se mi zdi le dokaz grabežljivosti na eni strani in izkoriščanja na drugi. Čudne stvari se dogajajo danes po svetu; v vsej nejasni zagonetki sam ne vidim druge rešitve, kot samo iz božje strani. Izgleda, da je naš položaj že apostol Pavel videl in opisal v enem svojih pisem: O času pa in uri, bratje, ne potrebujete da bi vam pisali, zakaj sami dobro veste, da pride dan Gospodov kakor tat ponoči. Ko bodo namreč govorili MIR in VARNOST, takrat pride nadnje nagla poguba kakor noseči porodna bolečina, in ne bodo ubežali. . .

Pozdrave vsem naročnikom! — Ciril Škofic

V eni melbournskih sirotišnic živi in se šola sin slovenskih staršev, ki je že osem let sirota. V avgustu bo dopolnil petnajsto leto, končal bo šolo in začel kot vajenec v kakem praktičnem poklicu. Zapustiti bo moral tudi zavod, ki mu je doslej dajal streho in zanj skrbel. Kam? Fant bi potreboval družino, ki bi ga sprejela pod svoje okrilje, mu pomagala in mu dala vsaj košček tistega doma, katerega toplino je vse življenje pogrešal.

Je morda v Melbournu slovenska družina, ki bi bila voljna fantu nuditi pomoč in mu nadomestiti starše? Gotovo je kdo med nami, ki je bil v mladosti sam sirota; danes ima svoj dom in družino — morda bi želel osrečiti nekoga, ki ga je življenje že tako zgodaj oropalo doma in najbližjih.

Vsak, ki se za fanta iskreno in resno zanima, bo dobil podrobnejše informacije o njem pri p. uredniku MISLI v Kew. Pater mu bo hvaležen.

REŠITEV FEBRUARSKE PREMIKALNICE:

Besede so: 1. modrost; 2. razvedrilo; 3. sidro; 4. petrolej; 5. start; 6. nakit; 7. krivica; 8. komar.

Pravilni premiki vodoravnih besed ti bodo dali dve navpični besedi, pogosti v otroških zgodbah: **desetnik** (začenši s tretjo črko prve vodoravne besede) in pa **sirotica** (začenši s šesto črko prve vodoravne besede).

ODBIRALNICA pa ti z odbitjem dveh črk v vsaki dani besedi pove življenjsko modrost: **BREZ MUJE SE ŠE ČEVELJ NE OBUJE.**

Rešeni uganki so poslali: Vinko Jager, Jože Grilj, Marija Trpin, Lidija Čušin, Dorica in Ivan Slavec ter Emil Gaber. Samo drugo sta rešili Francka Anžin in Ivanka Žabkar.

Izžreban je bil **Jože Grilj.**

*

Stalni gost vpraša natakarja, kaj misli: ali bi bilo boljše naročiti jajca ali omlete.

"Ne naročajte danes jajc, ker niso sveža. Rajši naročite omlete, ker v njih jajc sploh ni . . ." mu šepne natakar.

*

No sodišču.

"Pri praznovanju vas je kar precej sedelo za mizo. Ali ste gotovi, da je gostitelj prav vas mislil, ko je rekel 'osel'?"

"Seveda sem. Koga drugega pa naj bi mislil?"

Potrebuje TAPETNIKA?

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole, naslonjače in zofe ter vse ostalo, kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,

189 Boundary Road, **329 6144**

MALVERN,

1382 High Street, **509 4720 in 509 2675**

SPRINGVALE-DANDENONG,

505 Princes Highway, Noble Park, **546 7644**

MENTONE.

3 Station Street, **93 2460**

FRANKSTON,

232 Cranbourne Road, **781 2366**

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

- "Zakaj je toliko sestankov tudi poleti, ko se človeku nič ne ljubi?" — "Če je toplo, se lažje dremlje".
- Na zborovanju — "Krajani, nekdo mora prevzeti funkcijo predsednika!" — "Zakaj imamo pa učitelja?" — "On ima že petnajst funkcij!" — No, potem še opazil ne bo, da ima še šestnajsto!"
- Delavec inšpektorju: "Stroji delajo v eni izmeni, sestanke imamo pa v dveh izmenah".
- Govornik delavcem: "Sporočam vam, da smo prekoračili plan za to leto. Namesto planiranih sto milijonov izgube smo ustvarili izgube za dvesto milijonov".
- "Psa bom dal v šolo". — "Ti lahko, saj boš prav gotovo izvrtil štipendijo zanj".
- V slovenskem gostinstvu se je v oktobru podražilo vse razen prenočevanje. Iz tega je razvidno, da je pri nas spanje še najbolj rentabilno.
- Direktor podjetja pokaže tujemu direktorju v svojem podjetju na delavca in na pet uradnikov: "Vidite, imamo vzorno urejeno organizacijo: kar tale delavec naredi, tisti tam knjižijo in beležijo".
- Na poti v svetlo prihodnost je vse manj pešcev.

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

VELIKONOČNA UGANKA

(Vinko Jager)

1.	—	—	—	—	—	—	—
2.	—	—	—	—	—	—	—
3.	—	—	—	—	—	—	—
4.	—	—	—	—	—	—	—
5.	—	—	—	—	—	—	—
6.	—	—	—	—	—	—	—
7.	—	—	—	—	—	—	—
8.	—	—	—	—	—	—	—
9.	—	—	—	—	—	—	—
10.	—	—	—	—	—	—	—
11.	—	—	—	—	—	—	—
12.	—	—	—	—	—	—	—
13.	—	—	—	—	—	—	—
14.	—	—	—	—	—	—	—
15.	—	—	—	—	—	—	—
16.	—	—	—	—	—	—	—
17.	—	—	—	—	—	—	—
18.	—	—	—	—	—	—	—
19.	—	—	—	—	—	—	—
20.	—	—	—	—	—	—	—
21.	—	—	—	—	—	—	—
22.	—	—	—	—	—	—	—
23.	—	—	—	—	—	—	—
24.	—	—	—	—	—	—	—

Besede pomenijo: 1. dotaknem se; 2. horizont; 3. brez tega ni bilo nevestine bale; 4. zaprti samostanski del; 5. vojaški poveljnik; 6. akti; 7. kraj pri škofji Loki v zvezi s pisateljem Tavčarjem; 8. lep, čudovit; 9. vrsta povrtnine; 10. drugo ime za Albino; 11. samodejni stroj; 12. odstranjen, izločen; 13. siten, neljub, v napoto; 14. luč; 15. spretnost, izvedenost; 16. hudičev, peklenski; 17. spokojno, tiho; 18. morska žival; 19. vrsta kač; 20. tuja beseda za silo, moč; 21. ena začimb; 22. šolsko ponazorilo; 23. znani kraj cementa v Slovenskem Primorju; 24. nadlegujem, gnjavim.

Če si vstavil pravilne besede, ti morata druga in peta vrsta črk, brani od zgoraj navzdol, povedati veliko-nočno željo ugankarjem.

Rešitev pošljite do 11. aprila na uredništvo!

MELBOURNSKI SLOVENC!

V slučaju prometne nesreče se posvetujte z

LAWSON MOTOR BODY REPAIRS

za kvalitetna popravila Vašega avtomobila.

Delamo tudi za R.A.C.V in druge zavarovalnice.

Vprašajte za rojaka Darka Butinar ali Maria Deltoso!

15 Lawson Crescent, Thomastown, Vic. 3074 — Tel.: 460 4102

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

**V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG**

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

Ste poravnali naročnino za MISLI???

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755

Urarsko in zlatarsko podjetje:
ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER
31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.
(nasproti postaje)
Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na
vse nakupe. Engraving imen brezplačno.

**HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM**

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se
Edvard in Kristina ROBNIK

MELBOURNSKI ROJAKI

Ste že kdaj mislili,
da bi svojim otrokom nabavili
v pomoč pri šolskem pouku

**THE WORLD BOOK AND CHILD CRAFT
ENCYCLOPEDIA?**

V domačem jeziku boste dobili
vse informacije ter po želji uredili nakup,
če pokličete MARCELO BOLE — tel. 306 3087,
DANILO ŠTOLFA — tel. 306 2664,
ali pa NEVO BOLE-ROEDER — tel. 306 1141.

MELBOURNSKI SLOVENCII

Kadar potrebujete TAXI TRUCK
za selitev in podobno,
se boste z MAKSOM HARTMANOM
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.
Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2168
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

TURISTIČKA AGENCIJA

**PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:**

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.
33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806
33-5995

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki **Q** za **Qantas**

V uradu:

RATKO OLIP

**BLACKTOWN
PENRITH**

6 Campbell St., Tel. 622-7336
498 High St., Tel. (047) 31-3588 A.H. 32-4806.

PODRUŽNICA:

SYDNEY 269 Elizabeth St., Tel. Tel. 26-5940